

Peruvianske økonomers kongres offentliggør konklusion: »Vi deler Helga Zepp-LaRouches perspektiv for global udvikling«

Leder fra LaRouchePAC, 25. nov., 2016 – I et dokument, der opsummerer resultaterne af Sammenslutningen af peruvianske økonomers 23. nationalkongres 17.-19. nov., skrev Roberto Vela Tinedo, dekanen for Sammenslutningen af økonomer i Ucayali (der var vært for begivenheden):

»Vi økonomer i Peru, der forsamledes i byen Pucallpa, vil informere den nationale og internationale offentlige mening om vores holdning mht. den nuværende situation i landet og i verden, og erklærer følgende:

1. At efter en analyse af hovedtalen, som dr. Helga Zepp-LaRouche holdt, er vi enige i det perspektiv om global udvikling, som hendes budskab præsenterer, og som kan ses på følgende link: <http://financiardesarrollo.blogspot.pe/2016/11/la-ferrovia-transcontinental-brasil.html> Efter at have understreget dette punkt, fortsatte Vela med sit budskab – der blev sendt til alle 24 regionale økonomsammenslutninger i Peru, med i alt henved 20.000 medlemmer – med at skrive:

6) For at overvinde denne krise, har BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika), under ledelse af Kina og Rusland, foreslået og initieret byggeriet af en ny, finansiel arkitektur, der har til formål at udvikle nationers fysiske økonomi, i en suveræn relation, hvor alle vinder ('win-win-strategien [original på engelsk]), der knuser det gamle

regimes nulsumsspil, under hvilket nogle vinder og andre taber ... Peru må tilslutte sig denne proces for at kunne opnå vækst.

7) Vi må omstrukturere statens økonomiske politik og erstatte den neoliberale model med en model for udvikling af produktiv transformation med egenkapital ...

8) Vi må anvende videnskab, teknologi og innovation i vores økonomiske udvikling som basis for at være konkurrencedygtige ...

11) Vi må skabe et Ministerium for Strategisk Planlægning, der skal formulere en vision for det land, vi ønsker at være ... og have et nyt Ministerium for Teknologi og Produktion ...

16) Det første, store skridt på vejen til industriel udvikling og promovering af videnskabelige og teknologiske evner, er, at Peru, som et paradigmatiske eksempel på denne nye, suveræne relation, hvor alle vinder ('win-win-strategien'), bør vedtage forslaget fra den Kinesiske Folkerepublik om at bygge en transkontinental jernbaneforbindelse langs den nordlige rute, der ville forbinde havnene Santos i Brasilien og Bayovar i Peru og lægge vægt på udviklingen af hundreder af komplementære projekter, såsom landbrug, agroindustri, varefremstilling, fiskeri, havne, kernekraft, petrokemikalier, videnskabelig og teknologisk innovation, vejinfrastruktur, skabelsen af nye intelligente byer og skabelsen af tusinder af jobs, etc.

Efter fire dages overvejelser har vi aftalt at kræve, at centralregeringen [i Peru] vedtager og promoverer byggeriet af dette storprojekt, i betragtning af, at det i øjeblikket er det eneste, der fokuserer på kontinental integration, og som allerede har et underskrevet Forståelsesmemorandum mellem Kinas, Brasiliens og Perus regeringer.«

Foto: Helga Zepp-LaRouche under en spørgesession på Schiller Instituttets konference i Essen, Tyskland.

Ingen tid at spille: Vedtag Glass-Steagall, og tag til Månen

LaRouchePAC Internationale Fredags-webcast, 25. november, 2016

Jason Ross: Diskussionen i aften finder sted to en halv uge efter præsidentvalget i USA den 8. nov. Siden da har vi set en hvirvelvind af spekulationer over udnævnelser til regeringsposter, inkl. nogle udnævnelser til poster i Trump-administrationen. Vi har også set betydningsfulde, internationale nyheder, såsom APEC-topmødet, der fandt sted i sidste weekend; topmødet i Asien-Stillehavsområdets Økonomiske Samarbejde (APEC), der meget betydningsfuldt inkluderede den filippinske præsident Duterte og den kinesiske præsident Xi Jinping blandt de mange tilstedeværende ledere. På denne konference understregede Duterte igen, at Filippinerne ikke længere anser sig selv for at være en amerikansk koloni; og landet forfølger en uafhængig politik, rent økonomisk, med Kina, der således er et modtræk til at skabe konflikt i f.eks. det Sydkinesiske Hav. Præsident Xi var på rundrejse i Mellem- og Sydamerika samtidig med, at han rejste til APEC-topmødet. Så ved siden af Peru – som var værtsland for topmødet – besøgte han også Chile og Ecuador, hvor han blandt andet talte om den bi-oceaniske korridor, en plan for en jernbaneforbindelse mellem Sydamerikas to omkringliggende have, Stillehavet og Atlanterhavet, og om at etablere videnskabsbyer. Han blev hyldet af præsident Correa i Ecuador,

der betragtede Xi Jinpings besøg som den mest betydningsfulde begivenhed, der nogen sinde havde fundet sted i Ecuadors historie, baseret på det potentiale, som dette tilbød denne nation.

Dette Nye Paradigme, der i øjeblikket ledes politisk og økonomisk af Rusland og Kina, kommer som et resultat af LaRouche-bevægelsens og Lyndon og Helga LaRouches årtier lange organisering; der er således nu et Nyt Paradigme, der fører en stadig større del af verden i en meget positiv retning. Vores job i øjeblikket er ikke at få de hotteste nyheder om, hvad Trumps udnævnelser bliver, osv. Det er at forme amerikanske politik, som vi med held gjorde det med at gennemtvinge en underkendelse af Obamas veto af Loven om Juridisk Retfærdighed mod Sponsorer af Terrorisme (JASTA). Og som vi nu står klar til at gøre, med at få Kongressen – under denne overgangsperiode, 'lamme and'-perioden – til at gennemføre Glass-Steagall, det nødvendige første skridt for en økonomisk genrejsning. Glass-Steagall er den lov, som Franklin Roosevelt fik vedtaget, og som skabte 60+ år med stabil, kedelig, stabil, produktiv bankvirksomhed i USA; snarere end den form for spillevirksomhed, vi nu ser.

Lad med vise dette kort [Fig. 1] for blot at vise lidt at den succes, som vi har set med det kinesiske program.

Programmet med nationerne i Ét bælte, én vej [OBOR], der inkluderer både – der er to komponenter i Kinas projekt i denne henseende; det Økonomiske Silkevejsbælte, med nationerne vist i blå farve, og det 21. Århundredes Maritime Silkevej i orange farve. Tilsammen refererer Kina til dette på kinesisk som initiativet med »Ét bælte, én vej«; på engelsk ofte blot kaldt initiativet for Bæltet og Vejen. Med hensyn til det potentiale, som dette har, er her blot nogle af tallene: 20.000 km højhastigheds-jernbanelinjer i Kina, alle bygget inden for det seneste årti – mere end i resten af verden tilsammen; et titals milliarder af dollars i direkte investering i nationerne i området; en forøgelse af kontrakter

om tjenesteydelser på over 33 % i løbet af blot ét år langs Bæltet og Vejen; Kinas Eksport/Importbank har udestående engagementer i flere end 1000 projekter og har for ganske nylig underskrevet aftaler om omkring 500 nye projekter i nationerne langs Bæltet og Vejen. Kina er i færd med at udbygge 150.000 stipendier, som tilbyder uddannelse til 500.000 eksperter til uddannelse i Kina; har etableret 500 Konfucius-institutter i hele verden; har initieret flere end et dusin økonomiske samarbejdszoner; frihandelsaftaler, og er i øjeblikket engageret i flere end 40 energiprojekter – inklusive omkring 20, der lige er blevet etableret i år i Bæltet og Vejens nationer.

Hvordan kan vi så blive en del af dette? I magasinet *Chronicles* udgave fra 21. nov. er der et forslag fra Edward Lozansky og Jim Jatrus. Lozansky er præsident for det Amerikanske Universitet i Moskva. De skrev en artikel med titlen, »The Big Three: America, Russia, and China Must Join Hands for Security, Prosperity, and Peace« (De tre store: Amerika, Rusland og Kina må gå sammen om sikkerhed, velstand og fred). To uddrag: De indleder deres artikel, »Med Donald Trumps sejr over Hillary Clinton får vi måske aldrig at vide, hvor tæt Amerika og hele menneskeheden kom på atomkrig«. Med en beskrivelse af verdenssituationen afslutter de med et forslag: »Præsident Donald Trump kan rette tidligere amerikanske præsidenters fejl. Snarere end modstandere kan Rusland og Kina blive Amerikas vigtigste partnere, og som er, er vi overbevist om, rede til at respondere positivt. Tiden er inde for Trump og Amerika til at tage initiativet til samarbejde mellem USA, Rusland og Kina hen imod en tryk, fremgangsrig og fredelig fremtid. Et Trump-Putin-Xi 'Store Tre-topmøde' bør være en prioritet for den nye, amerikanske præsidents første 100 dage.«

Jeg vil nu bede Jeff Steinberg om at fylde verdensbilledet ud og forklare vore seere, hvilke flanker, hvilke håndtag, hvilke

vægtstænger vi har for at ændre USA's politik på dette tidspunkt?

Jeffrey Steinberg (efterretningsredaktør, EIR): Det er indledningsvist meget vigtigt at indse, at vi befinder os i en periode med forandring. Vi ved visse ting om konsekvenserne af det amerikanske præsidentvalg og andre nationale valg den 8. nov. Jeg mener, at Lozansky og Jatrus gjorde en fundamental pointe meget klart: Der forelå en meget alvorlig fare, baseret på Hillary Clintons kampagneretorik, baseret på politikker, der blev stadigt mere aggressivt forfulgt af præsident Barack Obama mod slutningen af hans otte år i embedet; at vi havde kurs mod den værste krise mellem USA og Rusland, som vi nogen sinde har oplevet – måske endda værre end Cubakrisen i 1962. Så Hillary Clintons nederlag er virkelig afslutningen af præsidentskaberne Bush' og Obamas 16 år lange tyranni. Hvor hurtigt, vi kan vende politikken omkring under det nye Trump-præsidentskab, og i hvilken retning, udnævnelserne til hans administration vil gå, er alt sammen ukendte faktorer; vi har ingen vished om dem.

Det, vi ved, er, at især i kølvandet på APEC-topmødet, der netop er afsluttet i sidste uge i Lima, Peru, og som dernæst efterfulgtes af den kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg til Peru og dernæst til Chile, og forud for topmødet var han i Ecuador; og vi ved, at der er en enorm mulighed derude for USA, under et Trump-præsidentskab, for netop at gå med i det, der altid har ligget på bordet som en åben invitation til USA; nemlig, at USA kan tilslutte sig projektet om Verdenslandbroen. For, uden et USA er det meget vanskeligt at opfatte dette som en Verdenslandbro, hvilket er det, verden virkelig har brug for lige nu. Der har været meget indledende telefondiskussioner mellem nyvalgte præsident Trump og den russiske præsident Putin; de synes at være blevet enige om at have et personligt topmøde hurtigt efter tiltrædelsen – som finder sted den 20. januar. Det er ligeledes tanken, at præsident Trump, efter tiltrædelsen, også ret hurtigt skal

mødes med den kinesiske præsident Xi Jinping. Jeg mener, at Lozansky-Jatrus-ideen om et trilateralt møde ville være ekstraordinært værdifuldt. Det er vigtigt at huske på, at, i 1944, var det præsident Franklin Roosevelts kurs i sine handlinger for at etablere De forenede Nationer – hvilket skete i 1945 – at inkludere både Sovjetunionen og Kina i FN's Sikkerhedsråds fem permanente nationer. Husk på, at Roosevelt forstod, at der var imperiepolitikker, der stadig var kernen i Det britiske Imperium med Churchill, og på lignende måde med Frankrig. Så ideen med at have Rusland – dengang Sovjetunionen – og Kina i dette permanente Sikkerhedsråds kernegruppe, reflekterede den kendsgerning, at Roosevelt dengang så udsigten til denne form for et alliancesystem hen over Eurasien. Jeg mener, at der er en historisk baggrund, for netop denne form for russisk-kinesiske samarbejde, at se hen til her. I de seneste 15 år har det været en hjørnesteen i Lyndon LaRouches globale politik med et USA-Rusland-Kina-Indien-samarbejde, især omkring videnskabelige programmer; især udforskning af rummet, som basis for global fred og udvikling. Så disse ideer er fremlagt.

Den 20. november sagde general Michael Flynn, kort tid efter, at han var blevet udnævnt af nyvalgte præsident Trump som national sikkerhedsrådgiver, i et interview med Fareed Zakhari på CNN, at, efter hans mening, var den eneste måde at håndtere problemerne med den jihadistiske terrortrussel i Mellemøsten og Nordafrika på længere sigt at have et globalt samarbejde omkring en Marshallplan – han brugte udtrykkeligt dette udtryk. Han sagde, hvis man ser på, hvad Europa var i stand til at præstere i kølvandet på Anden Verdenskrigs ødelæggelser, og den rolle, som Marshallplanen spillede; det var ikke det hele, men det var et vigtigt element i den økonomiske genrejsning efter krigen. Et perspektiv af denne art er virkelig den vindende strategi for at håndtere befolkningstilvæksten og spredningen af den saudisksponsorerede jihadisme i hele Mellemøsten/Nordafrika-området. Det går også ind i Sydvestasien.

Der findes altså enorme potentialer; de er i vid udstrækning foreløbigt ikke realiseret med hensyn til den forandring, der kommer med den ny administration. Men, som du sagde, Jason [Ross], så er der ingen grund til at vente til januar. Den nyvalgte præsident Trump krævede udtrykkeligt, i en tale i Charlotte, North Carolina, en genindførelse af Glass-Steagall. Det er i begge de to store politiske partiers valgplatform for dette års valg; både Demokraterne og Republikanerne har vedtaget det. Det var en Trump-delegeret til GOP [Grand Old Party – det Republikanske Parti] komiteen for politisk strategi, der introducerede Glass-Steagall. Der er senatorerne Elizabeth Warren, og vigtigere endnu, Bernie Sanders, som siger, at de er villige til at række over midtergangen og arbejde sammen med Donald Trump, hvis samarbejdsspørgsmålene inkluderer og virkelig begynder med Glass-Steagall. Så dette er noget, der ikke behøver at vente til januar og tiltrædelsen og den nye Kongres. Der er fremstillet lovforslag for Glass-Steagall i både Repræsentanternes Hus og Senatet. Et af forslagene i Huset har en ordlyd, der er identisk med Senatsforslaget. Som vi så det med vedtagelsen af underkendelsen af JASTA-vetoet, hvis lederskabet i Kongressen giver grønt lys, kan Glass-Steagall bringes til debat i begge huse og vedtages inden for få timer. Underkendelsen af JASTA-vetoet tog to timer om morgenen i USA's Senat, og to en halv time eller så om eftermiddagen i Huset. Det opnåede man på en enkelt dag i Kongressen. Så der er ingen som helst grund til, at vi ikke omgående kan gennemføre det – i bogstavelig forstand i næste uge, når Kongressen atter samles efter Thanksgiving-ferien; og den vil sidde i de næste fire uger. Der er intet til hinder for, at vi kan få Glass-Steagall tilbage som landets lov før juleferien, så vi har det på plads til den nye administration; og tiden er rent ud sagt af afgørende betydning. Vi ved ikke, i betragtning af situationen med Deutsche Bank, med Royal Bank of Scotland, med de største, amerikanske for-store-til-at-lade-gå-ned-banker, der sidder på derivater til \$252 billion. Det er 30 % mere end det var på tidspunktet for krakket i 2008. Det sidder på toppen af et

meget tvivlsomt kapitalgrundlag på \$14 billion; i virkeligheden er det sandsynligvis meget mindre end det, for nogle af de værdipapirer, som bliver talt med som kapitalreserver, er grundlæggende set illikvide og kan ikke – selv i nødstilfælde – gøres likvide.

Så vi kunne altså vågne i morgen, eller mandag morgen, eller midt i næste uge, og finde, at hele det transatlantiske banksystem er nedsmeltet. Så Glass-Steagall er altså et presserende hastespørgsmål; og det forudsætter dernæst de andre hovedelementer i LaRouches Fire Love. Det er et kreditsystem; investering i store infrastrukturprojekter; og en genoplivning af de mest avancerede, videnskabelige programmer, inklusive en storstilet tilbagevenden til rummet og det internationale arbejde for endelig at opnå det fulde gennembrud inden for fusion. Alle disse ting er på bordet, men igen, så er der ingen garantier; intet er blot tilnærmelsesvis sikkert mht., hvad det næste, der vil ske, bliver. Vi kan ånde lidt op, fordi faren for krig med Rusland og Kina er blevet meget reduceret; og der er en masse potentiale. Der er en masse af den form for overgang som fra Jimmy Carter til Ronald Reagan i luften som et potentiale; men intet af det er endnu fuldt ud realiseret. Folk må indse, at dette er et tidspunkt med store muligheder. Det vil blive et krav fra befolkningen under det rette lederskab, der er orienteret mod de rette politikker, der virkelig kan gribe muligheden. Hvis vi venter til januar eller februar næste år, hvem ved så, hvilke slags sabotageoperationer, man vil køre?

Man kan gå ind på Craigs Liste og finde dækgrupper for George Soros, såsom MoveOn.org og blacklivesmatter.org, der tilbyder \$1500 om ugen for, at folk render rundt som idioter og protesterer imod resultatet af valget. Der er en hel del usikkerhed med hensyn til, hvad der foregår, samtidig med, at der er store muligheder. Vi må sikre os, at vi tager lederskabet mht. at gribe øjeblikket.

Ovenstående er første del af det Internationale Webcast; det

engelske udskrift af hele webcastet følger her:

**MAKE THE MOST OF THE OPENNESS IN POLICY NOW,
TO INSURE A NEW PARADIGM FOR THE UNITED STATES
BEFORE THE INAUGURATION**

**LaRouche PAC International Webcast, Saturday, November 26,
2016**

JASON ROSS: Hi there! Today is November 25, 2016; and you're joining us for our regular webcast here from larouchepac.com. My name is Jason Ross; I'll be the host today.

I'm joined in the studio by Ben Deniston, my colleague here at LaRouche PAC; and via video by Jeff Steinberg of *Executive Intelligence Review*.

This discussion is taking place 2.5 weeks after the November 8, 2016 Presidential election in the United States. Since then, we've seen a whirlwind of speculation about Cabinet appointments, including some Cabinet appointments for the Trump administration. We've also seen some significant international news, such as the APEC summit which occurred last weekend; the Asia-Pacific Economic Cooperation summit that included very significantly new Philippines' President Duterte and Chinese Xi Jinping among the many leaders who were there. At this conference, Duterte again emphasized that the Philippines no longer considers itself to be a US colony; and is pursuing an independent policy economically

with China, countering the attempts to create conflict, for example, in the South China Sea. President Xi Jinping went on a tour of Latin America while he was at the APEC summit. So in addition to Peru – which hosted the event – he also visited Chile and Ecuador; where he spoke, among other things, about the bioceanic corridor, a plan for a rail link between the Pacific and Atlantic sides of South America; about setting up science cities. He was greeted by President Correa in Ecuador, who considered Xi Jinping's trip the most significant event to occur in Ecuador's history; based on the potential that it offered that nation.

So, this New Paradigm, being led politically and economically at present by Russia and by China, comes as a result of decades of organizing by the LaRouche Movement, by Lyndon and Helga LaRouche; such that there is now a New Paradigm taking an increasingly larger portion of the world in a very positive direction. Our job at present isn't to get the hottest news on what Trump's appointments will be, etc. It is to shape US policy; as we successfully did in forcing an override against Obama's veto of the Justice Against Sponsors of Terrorism Act. And as we stand poised to do now with getting the Congress – during this lame duck session – to implement Glass-Steagall, the necessary first step for an economic recovery. Glass-Steagall is the law that Franklin Roosevelt had put in place that created 60+ years of stable, boring, stable productive banking in the United

States; rather than the kind of gambling that we see now.

Let me pull up this chart [Fig. 1] just to show a bit of this success that we've seen along the Chinese economic program.

Along the One Belt, One Road nations which includes both the – there's two components to China's project on this; the Silk Road

economic belt, which you see the nations in blue, and the 21st Century Maritime Silk Road in orange. Together, China refers to

this in Chinese as the "One Belt, One Road" initiative; in English, often just the Belt and Road initiative. As far as the

potential that this holds, these are just some of the figures: 20,000 km of high-speed rail in China, all built within the last

decade – more than the rest of the world combined; tens of billions of dollars of direct investment into nations of the region; an increase in services contracts of over 33% in just one

year along the One Belt, One Road; the Export/Import Bank of China has outstanding involvement in over 1000 projects, and just

recently has signed up about 500 new projects along the Belt and

Road nations. China is extending 150,000 scholarships offering

training for 500,000 for professionals for training in China; has

set up 500 Confucius institutes around the world, has initiated

over a dozen economic cooperation zones; free trade agreements,

and is engaged currently in over 40 energy projects – including

about 20 that were just set up this year among One Belt, One

Road
nations.

So, how can we become a part of this? Well, a proposal was made in the November 21st issue of {Chronicles} magazine by Edward Lozansky and Jim Jatrus. Lozansky is the President of the American University in Moscow. They wrote an article called, "The Big Three: America, Russia, and China Must Join Hands for Security, Prosperity, and Peace". Two excerpts. They open their article, "With the defeat of Hillary Clinton by Donald Trump, we may never know how close America and all mankind came to nuclear war." In describing the world situation, they end with a proposal: "President Donald Trump can correct the mistakes of past U.S. presidents. Rather than adversaries Russia and China can become America's essential partners and are, we are convinced, ready to respond positively. It's time for Trump and America to take the initiative for U.S.-Russia-China cooperation towards a secure, prosperous, and peaceful future. A Trump-Putin-Xi 'Big Three Summit' should be a priority for the new U.S. President's first 100 days."

So, I'd like to ask Jeff Steinberg to fill out the world picture, and detail for our viewers what are the flanks, what are the handles, the levers that we have for shifting US policy at this time?

JEFFREY STEINBERG: Thanks, Jason. For starters, it's very important to realize that we're in a period of significant flux. There are certain things that we know about the consequences

of

the US Presidential elections and other Federal elections on November 8th. And I think Lozansky and Jatrus made one very fundamental point quite clearly: That there was a very grave danger based on the campaign rhetoric of Hillary Clinton, based

on the policies that were pursued even ever more aggressively towards the end of his eight years in office by President Barack

Obama; that we were headed for the worst crisis between the United States and Russia that we ever experienced – worse perhaps even than the Cuban Missile Crisis of 1962. So, the defeat of Hillary Clinton really is the end of the 16-year tyranny of the Bush and Obama Presidencies. How rapidly we can

turn the policies around under the new Trump Presidency, where the Cabinet appointments are going to go, these are all unknowns;

they're not certain to us.

So, we do know that particularly in the aftermath of the

APEC summit meeting that just concluded last week in Lima, Peru,

which was then followed by state visits by Chinese President Xi

Jinping to Peru and then to Chile afterwards; and prior to the summit, he was in Ecuador. We know that there's a tremendous opportunity out there for the United States, under a Trump Presidency, to precisely join in what has always been on the table as an open invitation to the United States; namely, for the

United States to join in the World Land-Bridge project. Because

without the United States, it's very difficult to conceive of this as a World Land-Bridge; which is really what the world requires right now. There have been very preliminary phone discussions between President-elect Trump and Russian

President

Putin; they seem to have reached an agreement that they will have

a face-to-face summit meeting soon after the inauguration – which is January 20th. The idea, similarly, is for President Trump, once he's inaugurated, to also meet quite soon with Chinese President Xi Jinping. I think the Lozansky-Jatrus idea

of a trilateral meeting would be extraordinarily valuable. I think it's important to remember that in 1944, the orientation of

President Franklin Roosevelt in the move to establish the United

Nations – which happened in 1945 – was to include both the Soviet Union and China among the permanent five nations of the UN

Security Council. Remember, Roosevelt understood that there were

imperial policies that were still at the core of the British Empire with Churchill, and similarly with France. So, the idea

of having Russia – the Soviet Union at the time – and China in this permanent Security Council core grouping, reflected the fact

that Roosevelt at that time saw the prospect of that kind of an

alliance system across Eurasia. So, I think that's there's an historical basis to look to here for exactly this kind of Russia-China cooperation. For the last 15 years, a cornerstone

of Lyndon LaRouche's of global policy has been a US-Russia-China-India cooperation, particularly on scientific programs; especially space exploration, as the basis for global

peace and development. So, those ideas are out there.

On November 20th, soon after he was named by President-elect

Trump to be the National Security Advisor, General Michael Flynn, in an interview with Fareed Zakhari on CNN, said that in his view, the only way to deal with the long-term problem of the jihadist, terrorist threat in the Middle East and North Africa, was for there to be a global cooperation on a Marshall Plan – he used that term explicitly. He said, if you look at what Europe was able to accomplish in the aftermath of the devastation of World War II, and the role that the Marshall Plan played; it was not the whole thing, but it was an important element of the postwar recovery. That kind of perspective is really the winning strategy for dealing with the population growth and this spread of Saudi-sponsored jihadism throughout the Middle East-North Africa region. It extends into Southeast Asia as well.

So, there are great potentialities; they are largely as yet unrealized in terms of the change coming with the new administration. But I think, Jason, as you correctly said, there is no reason to wait for January. President-elect Trump, in a major campaign speech in Charlotte, North Carolina, explicitly called for reinstating Glass-Steagall. It's in the platforms of both major political parties from this year's elections; the Democrats and the Republicans both adopted it. It was a Trump delegate to the policy committee of the GOP who introduced the Glass-Steagall. You've got Senators Elizabeth Warren, and more importantly, Senator Bernie Sanders, saying that they're prepared to reach across the aisle and work with Donald Trump if the

issues for collaboration include and really start with Glass-Steagall. So, this is something that does not have to wait for January and the inauguration and the new Congress. There are Glass-Steagall bills in both the House and the Senate. One of the House bills has the identical language as the Senate bill. As we saw with the JASTA veto override vote, if the Congressional leadership gives the green lights, then Glass-Steagall can be brought to the floor of both houses and can be debated and voted within a matter of hours. The override of JASTA took two hours in the morning for the US Senate, and two and a half or so hours in the afternoon for the House. It was accomplished in one legislative day. So, there's no reason whatsoever that we can't move immediately – literally next week when Congress is back in session after Thanksgiving; and they're there for three weeks. There's no reason that we should not have Glass-Steagall back as the law of the land before the Christmas recess. So that we hit the ground running with the new administration; and frankly, time is of the essence. We don't know, given the situation with Deutsche Bank, with Royal Bank of Scotland, the largest US too-big-to-fail banks are sitting on \$252 trillion in derivatives. That's 30% more than it was at the time of the 2008 crash. That's on top of a very questionable capital base of \$14 trillion; the reality is that it's probably much less than that,

because some of the assets that are allowed to be counted as the capital reserves, are basically illiquid and can't be – even on an emergency basis – made liquid.

So, we could wake up tomorrow morning, or Monday morning, or the middle of next week, and find that the entire trans-Atlantic banking system has blown out. So, Glass-Steagall is an urgent, immediate issue; and it then begs the other three key elements of LaRouche's Four Cardinal Laws. Which is a credit system; investment in major infrastructure projects; and a revival of the most advanced scientific programs, including a major return to space and the work internationally to finally achieve the full breakthrough on fusion. All of these things are on the table, but again, there are no guarantees, there's nothing that's even remotely certain about what's going to come next. We can breathe a little easier because danger of war with Russia, with China is greatly reduced; and there's a lot of potentiality. There's a lot of the kind of transition from Jimmy Carter to Ronald Reagan in the air as a potential; but none of it is fully realized yet. So, people are going to have to realize this is a moment of great opportunity. It's going to be an outpouring of the population under the right kind of leadership, directed at the right policies, that can really seize the opportunity. If we wait until January or February of next year, who knows what kind of sabotage operations are going to be run?

You can go on Craig's List and find George Soros front groups, like MoveOn.org and blacklivesmatter.org, offering \$1500 a week for people to run around like idiots, protesting against the outcome of the election. There's a great deal of uncertainty, in terms of what's going on, at the same time that there's great opportunity. We've got to make sure that we take the lead in seizing the moment.

ROSS: Great! Thanks! In terms of the long-term outlook of where we're going to go, what our policy should be, a major aspect of this goes beyond legislation that affects us only here on Earth.

A major component, in fact the fourth component of the Four Laws of Mr. LaRouche, the last one being the fusion driver crash program, is connected with our existence beyond the planet, also out in space. Ben wrote an article that's going to be in the upcoming issue of the *Hamiltonian* about what a U.S. space policy ought to be, and about the really long-term goals that we have to have, and why this is important and essential. So, could you tell us about that, Ben?

BENJAMIN DENISTON: Gladly! As viewers are aware, this has been an ongoing subject of discussion. Mr. LaRouche, as Jason is saying, has put a major, major focus on, as a critical part of the needed recovery program and the future of mankind. In this

article we tried to elevate people's thinking about space, especially in the context of so many years and administrations and decades of just zero-growth policies.

One thing that's being discussed now, which is interesting and useful, is how much NASA has been hijacked for this global warming crap. A lot of NASA's budget has been redirected to "Earth sciences." Not all Earth sciences are bad. There's a lot of interesting science to learn about the Earth. But Earth sciences is often a front to push this fraud of some man-made global warming crisis. So, there's some discussion about NASA being redirected away from wasting their time on this phony, phony, fake crisis, which is not something we need to be concerned about, and redirecting back to exploration. Surprise, surprise. The Moon has come back now as a central subject of the discussion. Anybody who had any sense would realize that once Obama was out, this crazy asteroid mission [The Asteroid Impact and Deflection Assessment (AIDA) mission] would likely be tossed aside. Anybody who is serious would recognize that the Moon is the next place to get back to.

As Jeff was referencing, there's a lot of discussion, a lot of openness. From our work and discussions with Mr. LaRouche, I think it's critical to really raise the level of discussion to the right basis. We can have exciting missions, we can have inspiring missions, but the question to ask is: are we going to have a program where the investments are going to be the basis for creating a whole new level of activity, that will allow us to do orders of magnitude more than we were able to do prior

to

that investment? Is this going to create what Mr. LaRouche had once defined as a "physical-economic platform?" Is this going to

create an entirely new platform of activity, of potential – of infrastructure, of energy-flux density of technologies – which comes together to support a qualitatively new level of potential

activity for mankind?

That is the issue we want to put on the table right now.

This goes directly to the vision of Krafft Ehrlicke, the early space pioneer who worked very closely with Lyndon and Helga LaRouche in the '80s, who was one of the leading space visionaries, who had outlined in great detail the initial basis

of mankind expanding to really becoming a Solar System species.

I'm going to get back to his work in a minute. Mr. LaRouche's concept of the "platform" is really critical. He introduced this,

I think it was around the year 2010, 2009, something like that.

He was coming up against a real lack of understanding of the significance of what "infrastructure" really means, in its true

scientific sense. Unfortunately, this has become somewhat of a buzzword that a lot of people throw out there. "We need to rebuild our infrastructure" has become a kind of a hot campaign-trail word to use to get some support.

The real understanding of what qualitative revolutions in

infrastructure systems mean for mankind's continual creative progress is not connected to the way most people use that term.

Mr. LaRouche defined the very profound and critical assessment of

looking at the development of human civilization in these stages

of platforms. He said, go back to thousands of years ago, when the dominant cultures were trans-oceanic maritime cultures. What

you began to see, with the development of inland waterways, inland river systems – he had put a big point on what Charlemagne was doing during his reign in central Europe in developing these canal systems and river systems – was a qualitative revolution above what had existed prior, with these

trans-oceanic civilizations: the development of these inland waterways. That defined a new platform of activity that supported

a qualitative leap in what civilization was able to accomplish.

The next leap came with the development of rail systems, railroads, especially trans-continental railroads, typified by what Lincoln had spearheaded with the trans-continental railroad

across America. With these rail systems, with the new technologies of steam engines powering these rail systems, the higher energy-flux density of coal-powered steam engines, this enabled mankind to begin to develop the interior regions of the

continent, in completely new ways, and defined a totally new relationship of mankind, of civilization, to the environment around him. It defined a qualitative increase in mankind's "potential relative population density," as LaRouche had developed that metric for understanding the science of economic

growth. It made things that were at one point incredibly expensive or challenging or risky, become just day-to-day regular activities.

I think back to the early phases of these frontier

explorations of the American Continent. You go back to the Lewis and Clark Expeditions, where to travel from the east coast across the entire mainland of the continent to the west coast required someone like the leading skilled frontiersmen, and a very dangerous, very challenging mission, which was a very brave undertaking for a handful of people to actually be able to accomplish that. Some decades later, with the rail system, with the infrastructure of this railroad platform, any family could do this. With your young children, you could hop on the rail line and get across the country. Any entrepreneur could come out and take advantage of the development of new territories that were completely inaccessible before. It was a complete transformation in our most fundamental ability to exist on the planet in these different territories.

Now what does this have to do with space? This is how we should be thinking about space exploration, space development—things that we view today as incredibly expensive, difficult, dangerous missions. We should be thinking now what kind of investments can we make to ensure that those then become regular, day-to-day even, activities that we can support very easily. What will it take to create a Solar System physical-economic platform that will enable mankind to do much more, much easier, than we can today? That's the metric we want to set. That's the measuring rod we want to utilize, to determine what kind of space program, what kind of policy we need today.

In breaking this down, this might not include everything, but in some of our work in the Basement with our discussions on this subject, I think we can really, very usefully look at three categories of activity – three categories of infrastructure and technologies – which define the basis, you could say the pillars, of a Solar System platform, of an ability to qualitatively expand mankind's ability to access the Solar System in completely new ways, to make things we currently view as singular flagship missions, [into] just regular, easy activities that we can do, orders of magnitude more of than we can now.

What we want to look at are these three categories of activity:

- (1) Access to space. What's our ability to get from Earth's surface up into Earth orbit? Initial basic access to space.
- (2) Travelling in space. Getting around the Solar System. Getting from one planetary body to the next.
- (3) Developing resources. Developing the capabilities to utilize the resources available to us throughout the Solar System, not having to take everything with us everywhere we go, but be able to develop the wealth that's available out there; to utilize it on site and transport it around, even bringing stuff back to Earth that we can't necessarily get from Earth.

If you look at these three pillars, these three

categories

together, and if you make qualitative breakthroughs in each of these together, this really comes together to define a new platform of activity, a new standard that will enable the kind of

leap that will transition us from viewing space as a Lewis and Clark style expedition, to a trans-continental railroad style relationship to the Solar System.

I just want to take a couple minutes and go through just

some sense of what areas we can see breakthroughs in each of these categories. Go to the first slide we have displayed. [Fig.

1] It has been said that getting from Earth's surface to low Earth orbit, is half-way to anywhere in the Solar System. In a certain sense that's very true. If you have a sense of the scales, that might sound very, very strange, because, just in terms of distance, low Earth orbit [begins] about 160 km, about 100 miles, up above your head. If you want to travel to the Moon, you're talking about hundreds of thousands of miles. If you want to travel to another planet, you're talking about millions of miles.

It's a little funny to think that the first 100 miles, compared to hundreds of thousands or millions, is actually half of the trip. But if you look at the energy requirements and what it takes to actually start from just being on the Earth's surface and getting into orbit, that is the case. It is a tremendous amount of energy requirement to get from Earth's surface up into Earth orbit.

The graphic here displays this, in terms of travel

from

Earth's surface to different planetary bodies, measured in the standard terms used for Solar System travel, which is your change

in speed. To get into Earth orbit requires not just going up 100

miles, but actually changing your speed, from your current velocity sitting here on the Earth, to something that will allow

you to stay in orbit. If you want to change orbits, or travel around, you can measure that, in terms of changes in velocity. So that happens to be the metric here; but you can see the lowest

dark blue bar on each of these graphics shows that literally far

more than half of the requirement is just getting from Earth's surface to Earth orbit.

ROSS: So, this is half of the speed that you're getting;

this doesn't mean half of the energy, or half of the fuel, or anything like that.

DENISTON: Yeah. Once you start to include that, it would

be even more energy requirements; because you've got to lift your

fuel that you're going to use for the different travels into orbit with you. It definitely gets a little more detailed if you

want to get into it, but this is literally the change in speed requirements to get into Earth orbit and then to leave Earth orbit is very significant.

So, there's improvements being made in rocket systems to get

up more efficiently, but there are new technologies that are just

sitting there on the horizon; they've been sitting there for decades, frankly, that would dramatically lower the cost, lower the requirements, and the point is, dramatically increase the accessibility of space to mankind. One technology that has been discussed for a long time is space planes. Here in the graphic you can see a relatively recent article covering studies in China on interest in China to develop what some people call single-stage-to-orbit space planes. So, you can get on a plane on a runway – it's probably going to be a little bit longer than your standard runway for airplane travel – and you can ride a single space plane from the runway all the way up into Earth orbit. A lot of this depends upon much more advanced engine designs that can utilize the oxygen in the atmosphere at higher speeds and at higher altitudes to continue to provide thrust. But these things could dramatically lower the cost, the energy requirements of getting people and payloads up into Earth orbit; far more than a lot of the discussion about these reusable rockets and some of the developments going on in improving rocket systems to get from Earth's surface into Earth orbit.

ROSS: This is a technology that was in LaRouche's "Woman on Mars" video from the 1980s, right? It talked about beginning with an airplane, and then turning into a rocket. The big benefit being that you can use the oxygen in the atmosphere instead of carrying it with you, is that right? Is that what makes this more effective?

DENISTON: Yeah, absolutely. These rocket systems have to carry the oxygen as part of the rocket to combust to provide the thrust. These are more innovative engine designs – air-breathing engines that can use the oxygen in the atmosphere.

As you said, this has been researched in the United States with different scramjet designs. Yeah, Mr. LaRouche featured some of this, which he had developed I think in some close discussion with some Italian colleagues at the time in his collaboration with the Fusion Energy Foundation; and had made it a major part of his "Woman on Mars" mission.

But this is being developed; this is live. Again, you're seeing clear interest in China; there's interest in the United States; there's a company in the United Kingdom that's developing very interesting engine designs that can utilize these capabilities. If you want to take it a step further, another thing that's been discussed is using vacuum tube maglev technologies to launch from Earth orbit into space. This might be a little more frontier and not quite as around the corner as these space planes; but this is the kind of stuff that we should be thinking about. Again, the point is, completely revolutionizing mankind's access to low-Earth orbit and then to the Solar System. So, this is the first major hurdle. If you get some solid infrastructure developments that can enable mankind to overcome this hurdle more easily, you're creating the

basis for a much broader expansion of mankind's activity.

The next pillar, the next category is travel in space. And again, this is an issue that Mr. LaRouche has been campaigning on for decades. Space travel requires nuclear reactions; chemical fuel just doesn't have the energy density to provide quick and efficient access to the Solar System. We can get to the Moon; that's OK. It probably would be nice to get there a little bit quicker, but that's our next door neighbor in terms of the Solar System. If you want to get to Mars, you want to get around to other places in the Solar System, you've got to get to nuclear reactions. The heart of this is the fact that the energy density, the energy per mass of nuclear reactions is, on average, on the order of a million times greater than the energy per mass in chemical reactions; even as broad categories, setting aside the particular fuel you use in either case.

A million times is just a big number, but for one quick comparison, you take the fuel used for the Space Shuttle launch – those two solid rocket boosters on either side, the large tank in the middle filled with liquid fuel. You take the weight of all that fuel together, some of the most advanced chemical reactions we have for fuel for space launch; how much weight of nuclear fuel would it take to contain the same amount of energy? You're talking about 10 pounds! One suitcase full of nuclear fuel contains the same amount of energy as all three fuel tanks

of the Space Shuttle. To be fair, you couldn't necessarily use that fuel the same way to launch the Space Shuttle; you have to have systems that can actually combust it and get thrust out of it. It's not just the energy content as the only issue, but that is the defining characteristic that makes nuclear reactions key to getting around the Solar System; enabling things like travelling at constant acceleration. Instead of just initially firing your thruster and basically floating on an orbit to get to different planetary bodies – which is what's often proposed for getting people to Mars; which would take on the order of six, seven, eight months to do. If you had nuclear reactions – especially fusion reactions – you can be accelerating for half the trip, and decelerating the second half of the trip; you can cut that time down to weeks or even days.

We were all excited that New Horizons got to Pluto. Unfortunately, it didn't have the fuel in it and the engines to slow down when it got there; which is too bad, because it spent ten years getting there, and even just passing by in the course of a couple of weeks, found amazing things. Imagine if it actually got to stop and stay? If you had nuclear reactions, that the type of stuff you could be doing. If you had one-gravity acceleration, so you're constantly accelerating, providing the thrust that creates the equivalent of one Earth gravity for the crew on the space ship, it would literally take

16 days to get to Pluto. Compared to New Horizons taking ten years to get there; that's when the orbits are closest, but maybe a few more days in sub-optimal conditions.

You're talking about a complete revolution in our ability to efficiently get around the Solar System; travel to different planetary bodies; visit multiple locations. If you want to send people to Mars, this is the way to do it. If you want to send people out to other places, this is the way to do it. Even robotic missions; you want to get around and do way more exploration. There's so much we don't know about all these planets, about their moons; there's just so much to figure out. These are the kinds of systems that are going to create vast improvements in our ability to do it.

And again, the third category is developing the resources in space; developing the ability to utilize what's available to us on the Moon, on Mars, on different asteroids. This is something we don't really do at all, yet. So, you have to bring basically everything with you through that very costly energy-intensive first hurdle of getting from Earth's surface up into Earth orbit, through travelling the vast distances of space. This is just this very early pioneer style mode of activity. Whereas, if we're going to be serious about this, we need to develop the capabilities to utilize the resources that are there; and eventually look to serious industrialization and development of advanced systems out in space, on-site at different planetary bodies. One critical driver to this whole thing that we've put a

major focus on is the development of helium-3 from the Moon. Helium-3 being an absolutely unique, excellent fusion fuel; which is basically absent on Earth, but relatively abundant all over the lunar surface, and could be an excellent fuel for fusion propulsion in space and also to provide electricity energy back here on Earth. There's been years of serious study and designs and investigations of how to go to the Moon, develop the systems to process the regala[ph], extract the helium-3; and initiate real industrial-style processes; developments on the lunar surface. That's just one example. You want to get oxygen, hydrogen, metals; asteroids are also potentially very useful places to develop the resources. So, as a third category, the general idea of developing advanced capabilities to utilize and create what we need in different regions of the Solar System.

If you put this together and look at these things synergistically as integrated technologies, infrastructure systems, levels of energy flux density; as a whole they define for mankind a completely different relationship to the Solar System. The question is, are we making investments that are bringing us to that level? Can we say that the investments we're going to make in this next administration are going to be taking mankind in that direction, to be able to support these qualitatively higher levels of activity to the point where we can honestly look back in a couple of generations and see the space activity going on now as equivalent to Lewis and Clark style explorations of the West; and have mankind have the capabilities to regularly visit many planetary bodies and do all we want

around the Solar System? That's the vision that we need.

We were talking about this with Mr. LaRouche earlier today,

and he again said, "Your starting point is Krafft Ehrlicke."

And

Krafft Ehrlicke's industrialization of the Moon really I think is

the critical driver program that can get a lot of this going.

As

I said, we have helium-3 on the Moon; that puts fusion directly

right there on the table. You're talking about developing industrial capabilities and mining capabilities on the Moon.

If

you're serious about doing this, you want to increase our access

to space from the Earth's surface. So, it is excellent that we're seeing a lot of discussion about the Moon coming on the table again; but I think the issue is, are we going to pursue this Krafft Ehrlicke vision for a real industrial development?

Although he might have used different terms in discussing it, he

had exactly the same conception that Mr. LaRouche has: That this

is the basis for mankind's much broader expanse. Really the essential nature of the type of qualitative changes that mankind

goes through in his natural growth and development as a very unique species on this Earth and hopefully tomorrow in the Solar

System.

As Jason mentioned, some of this is discussed in an article

that's going to be released in the next issue of the

Hamiltonian. This is an ongoing subject of discussion, but

with the openness now, I really think it's critical we set the level of discussion on that basis.

ROSS: Mhmm; that's aiming pretty high, that's good.

I think that's a really apt description that you got about comparing Lewis and Clark. It used to be a really difficult thing to cross the continent; now it isn't. Or think about the Silk Road. The ancient Silk Road. If you're trying to develop that region of the planet with camel caravans, and you contrast that with what China is able to do now with building rail networks and helping build them and road networks in these neighboring countries; you totally transform the relationship to that area. The old development of human settlements along coasts, along oceans or along rivers; and then by the chemical revolution, by the ability to have steam power – also canals earlier, but still connected to water; but with steam power, it made it possible to open up the interior of the continents. And with the potential for nuclear power, then the Solar System becomes something that's accessible to us in a meaningful or more regular way than an exotic, years-long, life-threatening trip. The other aspect, which you talked about is, if you look at what's going on with the New Paradigm in the world; what China's doing, with the way things are being reshaped politically also around Russia. And then you look at the scientific advancements that are being made, where China's got a very top-line in the world super-conducting tokamak for fusion research. The major breakthroughs in terms of lunar exploration – that's China right now; China's going to be landing on the far side of the Moon;

China had the first soft landing on the Moon in decades. This is really a potential. With their far side of the Moon landing, China will be able to take the first photographs of our universe in the very low radio range; it's never been done before. We'll have access to a whole new sense of sight about the universe around us.

So, I think it's very exciting. It's definitely much more thrilling than most of the discussion that takes place about this policy or that policy, when you think big like that.

DENISTON: Mr. LaRouche's platform concept is so key. People just don't have the idea of this type of qualitative leaps that are natural for mankind. People are so accustomed at this point to just slow, incremental progress if there's any progress at all. It's going to be a fight to get people to think on this level again.

ROSS: Yes! So much of what is considered to be progressive or useful is only nudging people toward being better savers or something; compared to the kinds of huge changes that are going to be needed. I think that's a very good image that we've given people. Let's end it with that. I think the thing to take from this also is that we have got a lot that we need to do; a lot of policies to put into place; and a wide open opportunity to make

it happen right now. Including, as Jeff was emphasizing, Glass-Steagall is absolutely doable during this session of Congress; even before the inauguration of the next President and the next Congress in January. This is something we can do right now, next week, in this period.

The ability to understand this concept of the platforms, of the history of economic development of the United States, a real major aspect of economic science, comes through studying Alexander Hamilton. So, if you have not been working through Alexander Hamilton's reports, I urge you to get in touch with — if you're near one of our offices, one of our locations, to join us for these readings. Get a copy of these reports yourself. The book, *Alexander Hamilton's Vision* contains all four of the reports, along with Mr. LaRouche's Four New Laws to Save the USA Now. And you don't have to get into a fistfight at a Walmart parking lot to pick it up, either.

Let's end it with that. Please sign up through our website if you haven't already, to find out how to get involved with us. Get our daily email, join us via the action center; let's be in touch, and let's make this happen right now. There is nothing to wait for; the situation is open. So, thank you for joining us; thank you to Ben and Jeff. Thank you for all the work that you have done and that you will do in the period immediately ahead.

NYHEDSORIENTERING november

2016:

Donald Trump og det nye paradigme

Etablisementet i både USA og Europa er rystet over Donald Trumps valgsejr, men rystelserne ender ikke der. I lighed med Reagan efter valget i 1980 vil han indtage Det Hvide Hus med sit helt eget team og egne nye rådgivere. Derfor er en helt ny politik mulig, hvor USA finder sin naturlige plads i et samarbejde med Rusland og Kina – og forhåbentlig dropper Bush/Cheneys og Obamas krigs- og konfrontationspolitik. Danmark og Europa skal dermed også finde en helt ny udenrigspolitik frem. Samtidig kommer Trump så til at skulle slås med et finanskarak større end i 2008, men hvis han lytter til Lyndon LaRouche, som Reagan delvist gjorde det i 1981, så er der med LaRouches Fire Love en vej ud af moradset. Dette er en redigeret udgave af en tale, Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand, holdt den 21. november 2016, og som kan høres på www.schillerinstitut.dk.

Download (PDF, Unknown)

Rapport fra Pucallpa, Peru, om Zepp-LaRouches præsentation af »Måneøkonomien«

21. nov., 2016 – *Impetu*, »dekanen« for pressen i Pucallpa, hovedstaden i Ucayali-distriktet i det østlige Peru, erkendte, at Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche leverede en vidtrækkende vision for hele menneskeheds fremtid, i sin tale på åbningsdagen, den 17. nov., [1] for Sammenslutningen af Økonomer i Perus XXIII Kongres, der blev afholdt i denne Amazon-by med 200.000 indbyggere. *Impetu* gav sin historie på kongressens første dag titlen, »Kongres for økonomer diskuterer fremtidsplan for en Måneøkonomi«.

Zepp-LaRouche, stifter af Schiller Instituttet og formand for det tyske, politiske parti BüSo, og hustru til den amerikanske politiker, Lyndon LaRouche, »fremførte, at, om mindre end ét år, er der skabt en alliance af nationer, der har opbygget en paralleløkonomi i halsbrækkende tempo, og som udelukkende er helliget opbygning af realøkonomi, i modsætning til maksimering af spekulative monetære gevinster, og som nu omfatter mere end halvdelen af menneskeheden«, skrev *Impetu*.

»Dette nye fællesskab af nationer – fortsatte Zepp-LaRouche – repræsenterer et kraftcenter, baseret på økonomisk vækst og, frem for alt, baseret på avanceret teknologi, der hører fremtiden til, som man ser det i det succesfulde, kinesiske program for udforskning af Månen, der fokuserer på tanken om at bringe store mængder helium-3 fra Månen til Jorden til brug i en fremtidig, termonuklear fusionsøkonomi.[2] Hun fremførte,

at denne kurs for en fremtidsøkonomi vil øge energigennemstrømningstætheden i en helt anden størrelsesorden, både i produktionsprocessen på Jorden, såvel som også mht. brændstof til rumrejser, og på denne måde introducere en helt ny fase i den menneskelige arts evolution.«

[1] Talen kommer på dansk her på hjemmesiden.

[2] Se: Udvinning af helium-3 på Månen, for en fusionsøkonomi for fremtiden, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1894>

Kun globale løsninger baseret på nye principper kan virke

Leder fra LaRouchePAC, 21. november, 2016 – Enhver oprigtig vurdering af den globale situation på nuværende tidspunkt må begynde med en klar erkendelse af, at hele det transatlantiske finanssystem er håbløst bankerot og må erstattes af en helt ny arkitektur. Alle for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er døde, begyndende med Deutsche Bank, Royal Bank of Scotland, samt alle Wall Street TBTF-institutionerne. Wall Streets bankholdingselskaber sidder med \$252 billion i eksponering til derivater, med kun \$14 billion i tvivlsom kapital som opbakning til disse flygtige spilleindsatser. De italienske banker styres af et kriminelt oligarki, mens den italienske befolkning er hårdt ramt af morderiske nedskæringer. Det samme gælder for Frankrig og andre steder i hele Europa.

Det, der er brug for, er et helt nyt kreditsystem, der er baseret på de områder i verden – først og fremmest Eurasien – hvor regulær vækst i produktiviteten finder sted. En sådan global reorganisering er den eneste måde, hvorpå man kan redde hele nationer, der nu er ved at dø. Nøglespørgsmålet er: Hvordan vil betydningsfulde magter, især Kina, Rusland og USA, tilpasse sig til det, der nu er muligt med de omstændigheder, der vokser frem efter Obama? Se det i øjnene: Obama er politisk gift, og jo før, han forsvinder fra den politiske scene, desto tidligere kan de nødvendige ændringer lanceres.

Den umiddelbare genindførelse af Glass-Steagall er naturligvis det afgørende, første skridt, men man må indse, at, som et resultat af de seneste årtiers politik – især i de seneste 16 år med Bush og Obama – er der forrettet en hel del skade, og det bliver vanskeligt hurtigt at rette op på det.

Tyskland kan blive et centralt element i disse ændringer, men kansler Merkel må holde op med at beskytte den transatlantiske magts allerede døde system. Hun bør give den russiske præsident Vladimir Putin plads til at operere. Hvis Putin og Trump kan etablere direkte kontakt og udarbejde nogle løsninger, vil det fungere. Eurasien opererer allerede på en måde, der styrker reel produktivitet. En stor del af resten af verden lider imidlertid hungersnød. Putin forstår disse succeser i Eurasien – han ved, Asien er langt bedre faren end Europa. Trump har instinktet til den samme forståelse.

Den model, der må vedtages, er de handlinger, som præsident Franklin Roosevelt gennemførte i sine første 100 dage i embedet.[1] Dette vil kræve en del hårde spark fra enige verdensledere. Der er intet alternativ.

Dette var ligeledes et fremtrædende emne under det netop afsluttede APEC-topmøde for statsoverhoveder i Lima, Peru, hvor den kinesiske præsident Xi Jinping også i sin rejse inkluderede statsbesøg i Ecuador, Peru og Chile, og hvor der er en mobilisering i gang for at bygge den trans-oceaniske

jernbane, der forbinder Brasiliens atlantehavskyst med Perus stillehavskyst.

(Fra Lyndon LaRouches medarbejderdiskussion, søndag, 20. nov. 2016)

Foto: Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver Bankloven af 1933, Glass/Steagall-bankopdelingsloven, 16. juni, 1933.

[1] Se: »Franklin D. Roosevelts første 100 dage – med hans egne ord« <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7330>

Xi Jinpings hovedtale ved APEC-ledertopmødet i Lima, Peru: 'Styrkelse af partnerskab for større fremdrift af vækst'

Det følgende er uddrag af den kinesiske præsident Xi Jinpings hovedtale for Asien-Stillehavsområdets Økonomiske Samarbejde (APEC) ledertopmødet i Lima, Peru, 19. november, 2016. Hele talen kan læses her:

<http://www.globaltimes.cn/content/1019023.shtml>

I dag er vi kommet til Lima fra hele verden for at forfølge de samme mål om velstand for det asiatiske Stillehavsområde ...

For to måneder siden afholdt vi et succesrigt G20-topmøde i Hangzhou, Kina, hvor jeg selv og andre ledere førte dybtgående diskussioner og nåede frem til en vigtig konsensus omkring betydningsfulde spørgsmål, som verdensøkonomien konfronteres med ... Vi aftalte, at, stedt over for risici og udfordringer, må alle parter arbejde sammen i partnerskabets ånd om win-win-resultater, for at styrke koordineringen af makroøkonomisk politik og finde kreative måder til ansporing af vækst ...

For at en regional handelsaftale skal vinde bred tilslutning, må den være åben, inkluderende og til alles fordel. Vi må etablere en ramme for regionalt samarbejde, der fremviser jævnbyrdig rådslagning, fælles medvirken og fælles fordele. Et lukket og ekskluderende arrangement er ikke det rette valg.

I denne sammenhæng er opbygningen af et Frihandelsområde for det asiatiske Stillehavsområde (FTAAP), som rammende af erhvervssamfundet anses for at være APEC's drøm, et strategisk initiativ, der er afgørende for det asiatiske Stillehavsområdes velstand på længere sigt ...

På et globalt plan er en ny runde af en revolution inden for videnskab, teknologi og industri og globale værdikæder i færd med at blive formet på ny. Alle disse udviklinger har føjet nye dimensioner til økonomisk globalisering ...

For det andet, så bør vi styrke sammenhængskraften for at opnå sammenhængende udvikling. Sammenhængskraft udløser potentiale og understøtter sammenhængende udvikling. Vi må opbygge multidimensionalt netværk for sammenhængskraft, der dækker det asiatiske Stillehavsområde. Efter otte år stiller Latinamerika atter op som vært for APEC-mødet. Vi bør gribe denne anledning til at koordinere programmer, der fremmer sammenhængen mellem Stillehavets to kyster, for at støtte og styrke realøkonomien i hele området ...

For tre år siden foreslog jeg initiativet for Bæltet-og-Vejen. Det har til formål at styrke sammenhængskraften for at fremme den frie strøm af produktionsfaktorer og skabe en platform for win-win-samarbejde og fælles fordele for alle. Flere end 100 lande og internationale organisationer har tilsluttet sig eller givet udtryk for støtte til dette initiativ og således skabt en stærk kreds af venner, der er kommet sammen omkring en fælles vision, gensidig tillid og venskab. Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) er nu i drift. Silkevejsfonden er på plads. Flere store projekter er blevet lanceret og genererer enorme økonomiske og samfundsmæssige fordele ... Kina byder alle parter velkommen til at gå med i dette initiativ for at imødegå udfordringer, være fælles om mulighederne og søge fælles udvikling.

For det tredje, så bør vi styrke reform og innovation for at skabe mere intern drivkraft ...

Vi bør skifte vækstmodel, resolut tilpasse økonomisk struktur gennem reform og hæve multi-faktor produktivitet. Vi bør fremskynde koordinering af makropolitik, med fast hånd fremme strukturreformer og forøge den positive afsmitning. Vi bør fremskynde indsatsen for at udforske en ny filosofi, model og kurs for udvikling, aktivere social kreativitet og på markedet flytte vore industrier og produkter op ad den globale værdikæde og udvide rummet for udvikling.

For det fjerde bør vi promovere win-win-samarbejde for at smede stærke partnerskaber ... vi bør forpligte os til at opbygge et fællesskab for en fælles fremtid[,] ... og ethvert forsøg på at underminere eller ekskludere hinanden må afvises ...

I de seneste mange år efter udbruddet af den internationale finanskrise har Kina bidraget med næsten 40 % af den globale vækst og har spillet en nøglerolle i at være drivkraft i den globale, økonomiske genrejsning ...

Vi vil promovere innovationsdrevet udvikling og erstatte gamle faktorer for drivkraft for vækst med nye. Vi vil fortsætte med at forfølge strategien med innovationsdrevet udvikling og intensivere strukturreformer inden for forskning og udvikling for at udskifte en forældet tankegang og fjerne institutionelle forhindringer, fuldt ud gøre indflydelsen af videnskabens og teknologiens rolle i økonomisk og social udvikling gældende og trække på alle kilder til innovation. Vi vil yderligere skabe en pulje af foretagenders, universiteters og forskningsinstitutters bestræbelser, for at aktivere erhvervsorganisationer, folk, markedet og kapitalen til at gøre innovationsbaseret udvikling til drivkraften. Vi vil stimulere nye teknologier, nye industrier og nye foretagender således, at fremskridt inden for innovation vil blive anvendt i økonomiske operationer og forvandlet til nye kræfter, der driver væksten frem.

Vi vil promovere tovejs-åbenhed af høj standard for at levere win-win-resultater ...

Vi vil intensivere vores afgørende kamp mod fattigdom således, at, frem til 2020, alle de 55,75 mio. mennesker i Kinas landdistrikter, som lever under den nuværende fattigdomsgrænse, vil blive løftet ud af fattigdom ...

Kina har engageret sig forpligtende til fredelig udvikling og en win-win-strategi med åbenhed. Samtidig med, at Kina stræber efter sin egen udvikling, vil Kina også arbejde for at fremme den fælles udvikling af alle lande i det asiatiske Stillehavsområde og skabe flere muligheder for mennesker i vores region.

Erhvervssamfundet, som den mest dynamiske kraft i den globale økonomi, spiller en afgørende rolle som drivkraft bag reform, udvikling og innovation. Jeg håber, I vil tage lederskab i forfølgelsen af win-win-samarbejde og yde nye bidrag til økonomisk vækst i både det asiatiske Stillehavsområde, og i hele verden.

Foto: Kinas præsident Xi Jinping holder sin hovedtale ved APEC-topmødet i Lima, Peru, 19. nov., 2016.

**RADIO SCHILLER den 21.
november 2016:**

**Den gamle verdensorden kommer
ikke tilbage//**

**Silkevejen er nået til Syd-
og Mellemamerika**

Med formand Tom Gillesberg

**De 'lamme ænders' revolte i
Berlin:**

**Historiens musik spiller
andetsteds.**

Af Helga Zepp-LaRouche

19. november, 2016 – De store bølger af hysteri i die-hard pro-atlantiske kredse og i massemedierne, som allerede kom rullende før det amerikanske valg, har nu nået hidtil usete højder, siden Donald Trump blev valgt, og giver os en klinisk indsigt i disse menneskers mentale tilstand og opfattelse af demokrati. De foretrækker tydeligvis en præsident Hillary Clinton og en Tredje Verdenskrig som følge af hendes erklærede politik for Syrien, end de vil have en potentiel forbedring af de russisk-amerikanske relationer, som er uundværlig for etableringen af verdensfred og for opnåelse af positive løsninger for Syrien og Ukraine.

Det er i sandhed bemærkelsesværdigt: Efter at det lykkedes den forstødte præsident Obama at finde tre dage til at bo på Berlins Hotel Adlon og dinere og tale med sin veninde Angela Merkel, og dernæst afholde et minitopmøde mellem de selvudnævnte europæiske »Seks«, besluttede de to af dem – sammen med de andre statsoverhoveder – at forlænge sanktionerne mod Rusland i endnu et år. Disse ikke-så-sikre andre var den franske præsident François Hollande (popularitetsscore 7 %), den italienske premierminister Matteo Renzi (den sandsynlige taber i den italienske folkeafstemning den 4. dec.), den spanske premierminister Mariano Rajoy (midlertidigt statsoverhoved for en minoritetsregering), samt den ulykkelige britiske premierminister Theresa May. Det er tvivlsomt, om de, med dette træk for at gøre sig selv til et bogstaveligt direktorat for Den europæiske Union, og dernæst dekretere en politik, som halvdelen af EU-medlemslandene er imod, vil bidrage til sammenhæng i EU.

Disse selvudnævnte »Seks« har tydeligvis endnu ikke fattet, at deres variant af neoliberal politik, baseret på konfrontation med Rusland og Kina, blev stemt ud i Brexit-afstemningen i juni og i det nylige, amerikanske præsidentvalg. De har ikke forstået, at en situation har udviklet sig i den

transatlantiske verden, der påkaldes i den Amerikanske Uafhængighedserklæring: nemlig, at, hvis regeringerne er blevet »ødelæggere« »af formålet« med deres mandat – mere specifikt det, at garantere de umistelige rettigheder til liv, frihed og stræben efter lykke – da er det folkets ret, ja, faktisk »dets pligt«, at ændre eller ophæve en sådan regering. Det »lange tog af overgreb og ulovlige tilegnelser (af magt)«, som uddybende forklares i Uafhængighedserklæringen, svarer præcis til det, som de mennesker, Hillary Clinton så foragteligt har kaldt »kurven af ynkværdige«, har måttet udstå under Obamas politik – overgreb og ulovlig tilegnelse af magt, som de ikke ønskede, skulle fortsætte under en Hillary Clinton.

De selvudnævnte Seks, og frem for alt, de totalt gale medlemmer af medierne, der selv ikke viger tilbage for at udstede trusler mod Trump, forklædt som humor, er så fængslede i deres egen ideologi, at de ikke kan fatte denne revolutions dimension af naturlig lov.

Alligevel skriver *New York Times* den 18. nov. i en artikel på avisens forside med overskriften, »Idé i Trump-skala for en ny præsident: Byg noget inspirerende«. *Times* erklærer korrekt, at Trump kun kan forene landet, hvis han sætter gang i store infrastrukturprojekter, hvis lige er blevet totalt ignoreret i de seneste årtier. Han må bygge moderne versioner af Franklin D. Roosevelts Golden Gate Bro, Hoover-dæmning og Lincoln-tunnel. Dernæst opremsede »rekordernes avis« Roosevelts mest betydningsfulde projekter. Men artiklen er selvfølgelig langt bag efter Lyndon LaRouches program, hvor han i 2015 offentliggjorde et forslag om at bygge den Nye Silkevej i USA – et program for storstilet infrastrukturbyggeri og genindustrialisering – som ville integrere USA i Verdenslandbroen.

APEC-topmødet

I mellemtiden går »win-win-samarbejdet« for udviklingen af den

Nye Silkevej fremad med syvmileskridt. Det er *det* fremherskende emne for topmødet i Asiatisk Stillehavsområdets Økonomiske Samarbejde (APEC) i Lima, Perus hovedstad, den 19.-20. nov., hvor den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin, så vel som også den japanske premierminister Shinzo Abe, vil deltage, og hvor de også vil holde bilaterale møder. Abe havde på forhånd holdt et møde med nyvalgte præsident Trump og havde givet udtryk for dennes fremragende lederskabsevner.

Præsident Xi havde aflagt statsbesøg i Ecuador og Chile forud for APEC-topmødet, og har et statsbesøg i Peru på dagsordenen efter topmødet. Præsident Xi og Ecuadors præsident Rafael Correa aftalte et »Omfattende Strategisk Partnerskab« mellem deres to nationer, og som omfatter fast, vidtrækkende udveksling og samarbejde inden for en bred vifte af områder. Blandt disse er en styrkelse af produktiv investering, udviklingen af relationer inden for økonomi og handel, økonomisk samarbejde og samarbejde inden for videnskab og teknologi. Kina har allerede leveret generøs hjælp til genopbygning af bygninger og steder, der blev ødelagt i det alvorlige jordskælv i april i år.

Præsident Correa gav veltalende udtryk for sin tak til Kina, hvor han understregede, at de to lande tænkte ens. Kina ønsker at bygge sin økonomi på et fundament af innovation; Ecuador søger at gå frem fra at være eksportør af varer og til at blive en vidensbaseret økonomi. Uden kinesisk finansiering og overførsel af teknologi ville dette ikke være muligt. I en fælles erklæring aflagde de løfte om at samarbejde om virkeliggørelsen af store projekter inden for områderne olie, gas, minedrift, infrastruktur, vandforsyning, omdirigering af vand, kommunikation, finanssektoren, landbrug, petrokemisk produktion, skibsbyggeri, metallurgi, papirfremstilling og opførelse af en ny videnskabs-by. I sin tale understregede præsident Correa, at præsident Xis statsbesøg var den vigtigste begivenhed i Ecuadors historie. Kan man forestille

sig kansler Merkel rejse på statsbesøg til Grækenland med et sådant program? Sandsynligvis ikke. Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble bliver rød i ansigtet, når en journalist spørger om delvis gældftergivelse – som han gjorde det ved en konference for bankierer i Frankfurt – og dernæst dekretter, at grækerne har levet over evne. Dette i lyset af den kendsgerning, at Trojkaens nedskæringspolitik har drevet 45 procent af grækerne ned under fattigdomsgrænsen. Den transatlantiske sektors politik er ikke »win-win«, men derimod »tab-tab« – med mindre, selvfølgelig, man er bankier eller selskabsdirektør. Nu, hvor Obamas frihandelsaftale for Asien, TPP, er lige så død som TTIP-aftalen for det atlantiske område, er det det kinesisk udarbejdede, inkluderende Frihandelsområde for det Asiatiske Stillehavsområde (FTAAP) og det Regionale Omfattende Partnerskab (RCEP), som er på dagsordenen.

Som svar på uansvarlige medieartikler om disse handelsaftaler har officielle russiske og kinesiske talsmænd understreget, at de på ingen måde tilsigter at udelukke eller isolere USA. *Xinhua* citerede det Kinesiske Udenrigsministeriums talsmand, Geng Shuang, for at sige, at Kina ikke vil tage en ledende rolle i hverken FTAAP eller RCEP, og at handelsaftalerne er foreslået for samarbejde, og ikke for at modarbejde hinanden. Kontrasten til Obamas »USA sætter reglerne« kunne ikke være tydeligere.

Et andet vigtigt spørgsmål, som vil blive diskuteret på APEC-konferencen, er byggeriet af den bi-oceaniske jernbane fra Brasilien til Peru, fra Atlanterhavet til Stillehavet, som også vil blive bygget med hjælp fra Kina, og hvis opførelse er et vigtigt skridt i det latinamerikanske kontinents infrastrukturudvikling.

Kontrasten mellem de to paradigmer, mellem den Nye Silkevejs »win-win«-perspektiv versus Obamas og Merkels »vestlige værdifællesskab«, kunne ikke stå skarpere over for hinanden. Med førstnævnte paradigme arbejder nationer for deres fælles

udviklings gensidige gavn. Med sidstnævnte er der megen snak om demokrati, frihed og menneskerettigheder, men en øredøvende tavshed omkring droneangreb, regimeskift mod legitime regeringer med hjælp fra terrorgrupper, total overvågning og livsforkortende nedskæringspolitik.

Som Abraham Lincoln engang sagde: »Man kan narre en del af folket hele tiden, og hele folket noget af tiden; men man kan ikke narre hele folket hele tiden.«

Det er på høje tid, at Tyskland befrier sig fra imperiedominansens fantasigreber, det være sig under diktat fra Washington og London, eller under afledningen med »mere Europa«. Menneskehedens fremtid kan udelukkende kun ligge i et totalt nyt paradigme, der tjener én menneskeheds interesser og respekterer international lov – et paradigme, med hvilket hvert eneste menneske på denne planet kan udvikle sit potentiale. Og dét er præcis grunden til, at vi må samarbejde omkring den Nye Silkevej.

To af 'de lamme, transatlantiske ænder', Obama og Merkel, under førstnævntes besøg i Berlin.

Mens USA vender Sydamerika ryggen, bygger Kina broer i Sydamerika

19. nov., 2016 – I en artikel den 16. nov. i *Financial Times*' »efter BRIKS«-forum for gæsteskrivere om fremvoksende nationer, beskrev Kevin Gallagher, en universitetsprofessor

fra Boston ved Pardee School for Globale Studier, hvordan Kina i stigende grad er i færd med at opbygge økonomiske relationer med latinamerikanske lande på et tidspunkt, hvor Obamas USA vender Latinamerika ryggen.

Gallagher skrev: »Fra 2003 til 2013 oplevede Latinamerika et 'kinesisk boom' og registrerede en økonomisk vækst på 3,6 pr. år – højere end nogen anden periode siden 1970'erne. Området har sendt jernmalm, sojabønner, olie, kobber og andre råvarer til Kina i hidtil usete mængder. Nu, hvor Kinas økonomi er i en overgangsperiode, er efterspørgslen på disse råvarer imidlertid faldet, og det samme gælder de latinamerikanske økonomier ... Snarere end en mur, har Kina bogstavelig talt bygget broer i området i mere end et årti. Ifølge research, vi har gennemført sammen med Inter-Amerikansk Dialog, forsyner Kinas to udviklingsbanker latinamerikanske regeringer med mere finansiering, end de Washington-kontrollerede Verdensbanken og Inter-Amerikansk Udviklingsbank tilsammen. Oven i denne bilaterale finansiering, har Kina etableret en familie af fonde til infrastruktur og industri i Latinamerika, svarende til \$35 mia., inkl. en Kina-LAC Investeringsfond til Industrisamarbejde, til \$20 mia., og en Kina-Latinamerika Infrastrukturfond til \$10 mia. Desuden pumpede Kina yderligere \$5 mia. i Kina-Latinamerika Samarbejdsfonden, der blev etableret i 2014.«

Den 18. nov. beskrev en lignende artikel for Associated Press, »Mens Trump taler om mur, bygger Kina broer til Latinamerika«, af Joseph Goodman, at, »i Ecuador, en dollar-økonomi, der kæmper med en dyb recession, indviede Xi den 18. nov. landets største vandkraftsdæmning, der blev bygget af et kinesisk selskab og betalt for med nogle af de næsten \$8 mia. som er udlånt til landet siden 2007«. Og også, »i Venezuela underskrev chefen for det statsstyrede China National Petroleum Corp. den 17. nov. en aftale til \$2,2 mia. om i fællesskab at styrke olieproduktionen, som er nødvendig for at løfte OPEC-nationen ud af en krise, der er mærket af en

alvorlig fødevaremangel og en trecifret inflation«, skrev Goodman og citerede landets præsident: »'Vi overrækker al vor tak for al den støtte, I har givet Venezuela under de vanskelige år 2014, 2015 og især 2016', sagde en tydeligt glad præsident Nicolas Maduro ved underskrivelsesceremonien. 'Vores storesøster Kina har ikke overladt Venezuela til sin egen skæbne i disse vanskelige tider.'«

En langt mere overbevisende analyse end disse her nævnte har den tyske statskvinde, Helga Zepp-LaRouche, leveret i sin analyse af den flok på seks 'lamme atlantehavsændere' – Obama og fem europæiske ledere – i sin seneste lederartikel til avisen *Neue Solidarität*, »De 'lamme ændere' revolte i Berlin: Historiens musik spiller andetsteds« <http://www.solidaritaet.com/neuesol/2016/47/hzl.htm> (kommer på dansk her på hjemmesiden).

Foto: Kinas præsident Xi Jinping og hans hustru, Peng Liyuan, vinker farvel fra deres fly, da de forlader Quito, Ecuador, fredag, den 18. nov., 2016. Xi var i Ecuador i 2 dage før han rejste videre til Peru, for at deltage i APEC-topmødet.

LaRouches ideer var med til at skabe massebevægelse i Peru for Kinas bi-oceaniske jernbaneprojekt

18. november, 2016 – På den anden dag for den XXIII nationale konference for Sammenslutningen af Peruvianske Økonomer, hvor Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche holdt åbningstalen den 17. nov., blev der afholdt et parallelt møde

for at presse på for den omgående vedtagelse af Kinas foreslåede bi-oceaniske jernbanekorridor, hvor en sydamerikansk, transkontinental jernbanelinje skal bygges fra Brasilien til Peru. Sammenkomsten af 400 personer i Pucallpa, i det østlige Peru, blev arrangeret som et offentligt møde i Perus nationale kongres' transportkomite, af hvilken otte medlemmer var rejst fra Lima til Pucallpa for denne anledning. Flere regionale guvernører, inkl. fra værtsdistriktet Ucayali, samt borgmestre, var ligeledes til stede, sammen med flere folkelige organisationer og erhvervsgrupper, såvel som også en stor delegation fra Sammenslutningen af Økonomer (hvis nationale konference fortsatte i nærheden). Hundreder af DVD-kopier med Zepp-LaRouches præsentation dagen før blev uddelt til de tilstedeværende af Ucayalis Sammenslutning af Økonomer. Perus betydeligste, nationale presse og Tv-medier var også til stede.

Alle de tilstedeværende kongresmedlemmer talte meget stærkt til fordel for jernbaneprojektet, hvor flere af dem fordømte regeringen Pedro Pablo Kuczynski (PPK) for at blokere projektet og trække den detaljerede forundersøgelse ud, en forundersøgelse, der allerede var blevet udarbejdet og overgivet til den peruvianske regering af det kinesiske selskab CREEC. En af dem, kongresmedlem Carlos Tubino fra »Fujimorista« Fuerza Folkepartiet (der blev slået i det nylige præsidentvalg af Boston-bankierpartiet PPK), angreb aggressivt dem, der holdt CREEC-undersøgelsen tilbage og på anden vis saboterede jernbaneprojektet, for at gøre sig skyldige i forræderi og give efter for pres fra bankierer og andre udenlandske indflydelser. Han meddelte, at, umiddelbart efter sin tilbagekomst til Lima, ville han indkalde til en høring i den nationale Kongres om jernbaneprojektet og ville kræve PPK's transportministers tilstedeværelse til besvarelse af spørgsmål.

Ucayali Udviklingsfront, en regional folkelig organisation, gik med i massemobiliseringen ved at true med en regional

strejke, hvis jernbaneprojektet ikke omgående startes op. Også Ucayalis guvernør talte stærkt til projektets fordel. Den 400 personer store forsamling hørte også en detaljeret rapport om de tekniske detaljer og forundersøgelser af projektet fra Justo Vargas, en rådgiver til Ucayalis guvernør og en ledende arrangør af Økonomsammenslutningens konference, og som også har været i Kina tidligere på året for at mødes med CREEC og andre. Alt i alt talte henved 18 personer – inkl. *EIR's* repræsentant i Peru, Luis Vasquez, – på det eksplosive møde, hvoraf 16 udtrykte absolut støtte til projekt; to rejste »miljø«-forbehold.

I løbet af mødet foreslog lederen af Ucayalis Økonom-sammenslutning at vise hele videoen med Helga Zepp-LaRouche fra dagen før, men fik at vide, at der ikke var tid, og at han i stedet kunne briefe forsamlingen. Det gjorde han og uddelte dernæst på stedet, og ligeledes blandt økonomerne, henved 200 DVD'er, som de havde produceret, med hendes tale. De cirkulerede også hundreder af kopier af den 60 sider lange pamflet med uddrag af *EIR's* specialrapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, og som også indeholdt et specialtillæg for lejligheden, af Lyndon LaRouches Fire Love.

Efter Zepp-LaRouches præsentation i går kom flere konferencedeltagere op til LaRouche-repræsentanter for at bede om kopier af hendes tale, gav udtryk for stærk interesse for de spørgsmål, hun har rejst, og bad om opfølgningsmøder, osv. En længere præsentation, der ligeledes blev givet i går af Luis Vasquez Medina, *EIR's* hovedrepræsentant i Peru og mangeårig leder af LaRouche-bevægelsen, fokuserede på de programatiske detaljer omkring de forskellige jernbane- og integrationsprojekter, der skal opkoble hele kontinentet til Verdenslandbroen, såvel som også de historiske rødder til denne fremgangsmåde i Hamiltons tradition, som går tilbage til det netværk fra det 19. århundrede i USA og Peru, der samarbejdede om netop sådanne projekter. En tredje præsentation af en LaRouche-repræsentant blev programsat til

aftenen den 18. nov., af EIR's David Ramonet, hvor emnet bliver Vernadskij, infrastruktur og biosfæren.

(Vi anbefaler læsning af EIR-artiklen: »The World Land Bridge: Rediscovering The Americas«, af Dennis Small, september, 2014, http://larouchepub.com/eiw/public/2014/eirv41n36-20140912/04-12_4136.pdf)

Foto: Peru Rail; strækningen, der kører til den arkæologiske by Macchu Picchu.

Helga Zepp-LaRouche kaster en politisk håndgranat i Peru

17. nov., 2016 – Stifter og præsident for Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, kastede en håndgranat af en politisk erklæring i Peru i dag, mens verdens ledere gør sig klar til at ankomme til nationens hovedstad, Lima, for at deltage i APEC-topmødet i kommende weekend. I dag holdt Zepp-LaRouche hovedtalen på den XXIII Kongres for den Peruvianske Sammenslutning af Økonomer, der fandt sted i Amazonasbyen Pucallpa, i Ucayali-distriktet i det østlige Peru, med en generel gennemgang af det forbløffende potentiale for et Nyt Paradigme for hele menneskeheden (en oversættelse af hele hendes tale vil senere blive udgivet her på hjemmesiden, - red.). Den tre dage lange kongres er arrangeret omkring emnet, »Den peruviansk-brasilianske bi-oceaniske jernbane: Virkning på Amazon-området og landets økonomi.«

Zepp-LaRouches gennemgang med titlen, »Det Nye Silkevejskoncept, konfronteret med kollapset af verdens finanssystem«, blev præsenteret via en 50 min. lang video, optaget på forhånd, der efterfulgtes af 20 min. live Q&A med

de omkring 200 mennesker, der var til stede i Pucallpa. Hendes åbningsvideo blev også sendt online af landets Sammenslutning af Økonomer, til økonomiske fakulteter på universiteter i hele landet.

Hendes tale vakte så stor interesse blandt deltagerne, med mange, der bad om en kopi, at Sammenslutningen af Økonomer vil lave en DVD til alle. Allerede som en forberedelse til kongressen havde Sammenslutningen trykt 2.000 kopier af en 60 sider lang pamflet til deltagere og andre, og som indeholdt uddrag af *EIR's Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*, Lyndon LaRouches erklæring om en politisk strategi fra 2014, »De Fire Love«, samt en introduktion af Helga om udviklingerne i den Nye Silkevej, siden *EIR's* specialrapport blev udgivet i 2014, alt sammen med det formål at skabe materiale med dybdegående idéindhold for folk at studere. De tre spørgsmål, der blev stillet under Q&A-sessionen, var alle seriøse og lød i store træk som følger:

1. Hvilken form for kreditsystem ville blive skabt til den finansielle platform for opbygning af regional infrastruktur, såsom den bi-oceaniske jernbanekorridor?
2. Hvordan kan ændringer i Kinas økonomiske mentalitet transformere verden? Hvordan kan det være med til at løse problemer, der er opstået under den eksisterende økonomiske model?
3. Fr. Zepp-LaRouche, De er kendt som 'Silkevejs-ladyen'. Hvilke principper baserer De Dem på til udviklingen af dette koncept for en global model?

Betydelige sidste-øjeblikke, logistiske udfordringer måtte overvindes for at gøre det muligt for Zepp-LaRouche at tale for Sammenslutningen af Økonomers nationale kongres. Aftenen før kongressen åbnede meddeltes det, at Ucayali Universitetet, hvor kongressen skulle holdes, var blevet lukket af en strejke, som en del af en lærerstrejke mod nedskæringer i uddannelsesbudgettet, der blev gennemført på flere statslige universiteter i hele nationen. Kongressens arrangører, der var

urokkeligt engageret for at skabe de nødvendige betingelser for en politik, således, at denne sydamerikanske transkontinentale jernbanekorridor kan bringe udvikling til deres folk, måtte med kort varsel flytte hele konferencen, og det lykkedes dem at træffe særlige foranstaltninger for, at internetadgang skulle være tilgængelig således, at Zepp-LaRouche kunne tale til dem live.

Foto: Pucallpa Plaza med San Martin springvand.

Trump og Putin kan, og må, knuse terrorisme i Syrien – og globalt

Leder fra LaRouchePAC, 16. november, 2016 – I kølvandet på Trumps produktive diskussioner over telefon med Vladimir Putin og Xi Jinping i denne uge, og den politiske bortgang af Obamas (og Hillarys) krigsplaner, er der intet til hinder for, at disse tre, store nationer kan samarbejde om at knuse den britisk/saudisk-sponsorerede terrormaskine internationalt, med begyndelse i ISIS og al-Nusra i Syrien. »Der er ingen anden måde at gøre det på«, sagde Lyndon LaRouche i dag. »Putin står i centrum for dette. Enhver hæmning af dette må forhindres.«

Den amerikanske befolkning er hastigt i færd med at indse, at det lange mareridt med økonomisk forfald, epidemien med narkotika og selvmord, evindelige krige og den ærefrygtindgydende trussel om atomkrig, endelig kunne være forbi. Otte år med Bush og Obama er ved at være slut. Det er stadig uklart, om Donald Trump vil lægge sin populisme til side til fordel for at gennemføre Glas-Steagall og knuse Wall Streets magt over USA's regering og økonomi – som han har

lovet, han ville gøre. Det vil afhænge af, om det amerikanske folk mobiliserer sig selv til støtte for en løsning – og ikke blot en afvisning af de seneste otte års ondskab. Denne løsning ligger nu foran dem, i form af **LaRouches Fire Love**: Glass-Steagall; en genindførelse af nationalbankvirksomhed; en afslutning af monetarisme til fordel for et kreditsystem i Hamiltons tradition, til finansiering af infrastruktur inden for landbrug og industri, uddannelse og sundhedssektoren; og en genindførelse af videnskabelig udvikling, begyndende med et genoplivet NASA-rumprogram og stærkt udvidet forskning inden for fusionskraft.

I dag ankom hold af aktivister fra New York, Baltimore og Virginia til Kongressen med krav om ikke at vente til Trumps indsættelse, men derimod handle i denne 'lame duck'-overgangsperiode for at gennemføre Glass-Steagall og de Fire Love. Det Demokratiske Parti er i oprør efter de tæsk, de fik i valgene til præsidentskabet og Kongressen, men meldinger fra LaRouche-aktivister i hele landet lyder på, at mange demokrater langt om længe ser den kendsgerning i øjnene, at Obama og Hillary Clinton havde tilsluttet sig de republikanske neokonservative, der ikke tjener den amerikanske befolkning, men Wall Street og krigsmaskinen. Trumps afvisning af både Obama og de republikanske neokonservative, med samt deres krigsplaner, under sin kampagne, skabte et tilflugtssted for demokrater, der så ondskaben med Obamas drabsmaskine.

De neokonservatives »unipolære« verden – med Obamas udtryk, »vi sætter reglerne« – har beviseligt skabt USA's og dets EU-allieredes totale isolation internationalt. I Europa går valgene, efter Brexit, imod EU-diktaturet og for en genopretning af bånd til Rusland, som det ses i Bulgarien og Moldova. Tyrkiets udenrigsminister sagde i dag, at hans land føler en sådan lede over de europæiske ledere, der truer med at smide det ud af NATO eller afslår dets anmodning om optagelse i EU, at de planlægger en folkeafstemning om nationens forhold til EU – en »Tyrkxit«.

Et alternativ viser sig klart. Med sit »Nye Paradigme« centreret omkring politikken for den Nye Silkevej, rejste Xi Jinping i dag til Sydamerika, hvor Ecuador, Peru og Chile vil være vært for statsbesøg, og hvor han også vil deltage i APEC-topmødet i Peru. Ecuadors præsident Correa lovpriste Kinas rolle i at transformere hans lands fysiske økonomi i løbet af det seneste årti og beskrev det aktuelle besøg som »det vigtigste besøg af noget statsoverhoved i Ecuadors historie«.

✘ Den samme entusiasme for et nyt paradigme ses i hele Afrika og Asien, og i stigende grad også i Øst- og Vesteuropa. Overalt grunder folk på en fremtid, hvor USA ikke længere truer med krige og undergravning gennem »farvede revolutioner«, men som i stedet går med i BRIKS, AIIB og den Nye Silkevej om opbygning af en fremtid for hele menneskeheden. Dette potentiale må realiseres, især i selve USA. Et vindue mod muligheder åbner sig for os, men det kunne være kortvarigt, og med utænkelige konsekvenser, hvis vi mislykkes.

Foto: Gipsmodellen af Frihedsstatuen (Statue of Freedom), bronzestatuen på toppen af Capitols kuppel, står i Capitols Emancipation Hall.

Kinas voksende økonomiske relationer med Peru og Chile varslers om rigdom for Latinamerika

15. nov., 2016 – Idet de citerede en nyhedsrapport i *Xinhua* i dag, rapporterer Sputnik, at kinesiske og peruvianske

virksomheder har underskrevet aftaler til en værdi af \$2 mia. inden for landbrug, tekstil, medicin, metaller, mineraler og andre industrier, på sidelinjerne af denne uges APEC Forum, der begyndte den 14. nov. I underskriftsceremonien skal der have deltaget flere end 100 regeringsfolk og folk fra virksomhederne.

Aftalerne er en del af en relation mellem Kina og Peru, der er under udvikling. Kinas præsident Xi Jinping, der vil være i Peru til både et statsbesøg og for samtidig at deltage i APEC-topmødet den 19.-20. nov., før han fortsætter til Chile til et statsbesøg, vil fremme de kinesisk-peruvianske relationer, sagde den kinesiske ambassadør til Peru, Jia Guide.

»Med en investering i Peru på mere end \$14 mia., er Kina ligeledes landets største handelspartner, eksportdestination og kilde til importerede varer«, skrev Jia i en artikel, der blev udgivet i *Peoples Daily* i dag, og han tilføjede, at »flere end 170 kinesiske virksomheder har investeret og udviklet virksomheder på peruviansk jord«. Han tilføjede, at Peru er det eneste latinamerikanske land, der har etableret et omfattende, strategisk partnerskab, så vel som også en omfattende frihandelsaftale, med Kina. Fra Chile sagde udenrigsminister Heraldo Muñoz til *Peoples Daily*, at hans land forventer mere kinesisk investering og bilateralt samarbejde inden for sådanne områder som uddannelse af personel, udvikling af teknologi, rumforskning, fornybar energi og modernisering af landbrug og minedrift, blandt andre områder. Han sagde også, at Chile ser frem til, at kinesiske selskaber deltager i byggeriet af den bi-nationale Agua Negra-tunnel, også kendt som »de to oceaners tunnel«, der vil forbinde Chile med det nordlige Argentina og derfra videre frem til Atlanterhavet.

I et interview i dag med Kinas CCTV, hvor han blev spurgt om Kinas initiativ for Bæltet-og-Vejen (OBOR), understregede den chilenske ambassadør til Kina, Jorge Heine, at Latinamerika må blive en del af dette kinesiske initiativ for »yderligere at

forbinde landene i det globale Syden indbyrdes« – den sydlige halvkugle. At bygge bi-oceaniske korridorer er én måde at styrke denne indbyrdes forbundenhed, sagde han.

Den Nye Silkevej kommer til Sydamerika; Nu kommer turen til Nordamerika! LaRouche: 'Det ligger i poesien'

Leder fra LaRouchePAC, 14. november, 2016 – I nedtællingen til APEC-topmødet for statsledere førstkommande weekend i Lima, Peru, giver ledere af de lande, hvor præsident Xi Jinping vil aflægge officielt statsbesøg (Peru, Ecuador og Chile), udtryk for deres opstemthed ved udsigten til det, der betyder, at den Nye Silkevej nu kommer til Sydamerika. Dette paradigmeskift er også indforstået for Nordamerika i sidste uges skæbnesvangre, amerikanske valg, hvor befolkningen gjorde oprør imod Wall Streets og City of Londons døde system. Den presserende opgave er nu at mobilisere amerikanerne for en virkeliggørelse af dette potentiale.

Da Lyndon Larouche i dag blev briefet om disse udviklinger i dag, understregede han nødvendigheden af den involverede 'poesi og musik'. Vi har et kæmpearbejde at gøre. Men, gennem det poetiske princip, kan vi trække folk ind i en dybere forståelse af sig selv som menneske, og som skabende individ, og af, hvad de kan gøre. Der er ingen tid til forsinkelser.

Glass/Steagall-loven må genindføres, og der må træffes påkrævede hasteforanstaltninger og langfristede foranstaltninger for et reorganiseret banksystem, udstedelse af kredit til en gennemgribende, økonomisk opbygning og genoptagelse af videnskab.

Fra udlandet lyder der stærke røster om USA's nye potentiale, selv med det farligt langsomme tempo i delstaterne. I sidste uge bemærkede den nyligt valgte guvernør for Tokyo, fr. Yuriko Koike (der har været forsvarsminister i premierminister Abes 2007-regering, og har siddet i parlamentet, Diet, i 23 år), at Trump støtter Glass-Steagall, så det måtte Japan nok hellere relatere til, for det er en «stor tidevandsbølge» af forandring.

Den 17. nov. i Lima, Peru – på tærsklen til APEC-topmødet – vil Helga Zepp-LaRouche være taler (via video, med live Q&A) ved den 23. nationalkongres for Sammenslutningen af Økonomer i Peru. Kongressens titel er »Det bi-oceaniske tog: Dets indvirkning på Amazonas og Perus økonomi«. Konferencekortet viser en trans-oceanisk hav-og-landbro, der begynder i Tianjins havn, Kina, og går til Bayovars havn i Peru og dernæst krydser kontinent med tog (via Pucallpa, Peru) til Atlanterhavet og Santos' havn ved Sao Paulo, Brasilien.

Samme dag indleder præsident Xi sine statsbesøg i Sydamerika i Ecuador, hvor præsident Rafael Correa er triumferende omkring fremtiden. Correa sagde, at Xis besøg er »det vigtigste besøg af noget statsoverhoved i Ecuadors historie«. Ekspertes diskuterer den produktivitet, der vil komme fra kinesisk samarbejde om en ansporing af agro-industrialisering og vil afslutte syndromet med kun at eksportere råmaterialer.

I dag talte præsident Xi og Donald Trump sammen pr. telefon om samarbejde. Xi sagde, »Jeg tillægger de kinesisk-amerikanske relationer stor betydning, og jeg er rede til at arbejde med den amerikanske side for at fremme bilaterale bånd, til større fordel for de to folk og resten af verden.« Trump skal som

svar have sagt, at der kan komme win-win-resultater, »Kina er et stort og betydningsfuldt land med iøjnefaldende udviklingsprospekter«. Lederen af AIIB, Jin Liqun, bemærkede i dag, at en Trump-rådgiver i sidste uge talte favorabelt om USA's tilslutning til AIIB. Jin påpegede også, at »bogstavet 'A' i AIIB står for Asien, Afrika og Amerika. De begynder alle med A, og det betyder, at banken er for dem alle.

Her til aften vendte Kongressen tilbage til Washington, D.C., efter en syv uger lang valgpause. Det er på høje tid med handling for Glass-Steagall – de behøver en stærk og smuk undervisning i poesi og musik!

Se også:

»The US Joins the Silk Road«, <https://larouchepac.com/us-joins-new-silk-road>

Dansk introduktion <http://schillerinstitut.dk/si/?p=10998>

Foto: Den chilenske præsident Michelle Bachelet mødes med Kinas præsident Xi Jinping i Beijing, 12. nov., 2014. [flickr/gobiernodechile]

Den Nye Silkevej kommer til Sydamerika; Nu kommer turen til Nordamerika! LaRouche: 'Det ligger i poesien'

Leder fra LaRouchePAC, 14. november, 2016 – I nedtællingen til APEC-topmødet for statsledere førstkommande weekend i Lima, Peru, giver ledere af de lande, hvor præsident Xi Jinping vil aflægge officielt statsbesøg (Peru, Ecuador og Chile), udtryk for deres opstemthed ved udsigten til det, der betyder, at den Nye Silkevej nu kommer til Sydamerika. Dette paradigmeskift er også indforstået for Nordamerika i sidste uges skæbnesvangre,

amerikanske valg, hvor befolkningen gjorde oprør imod Wall Streets og City of Londons døde system. Den presserende opgave er nu at mobilisere amerikanerne for en virkeliggørelse af dette potentiale.

Da Lyndon Larouche i dag blev briefet om disse udviklinger i dag, understregede han nødvendigheden af den involverede 'poesi og musik'. Vi har et kæmpearbejde at gøre. Men, gennem det poetiske princip, kan vi trække folk ind i en dybere forståelse af sig selv som menneske, og som skabende individ, og af, hvad de kan gøre. Der er ingen tid til forsinkelser. Glass/Steagall-loven må genindføres, og der må træffes påkrævede hasteforanstaltninger og langfristede foranstaltninger for et reorganiseret banksystem, udstedelse af kredit til en gennemgribende, økonomisk opbygning og genoptagelse af videnskab.

Fra udlandet lyder der stærke røster om USA's nye potentiale, selv med det farligt langsomme tempo i delstaterne. I sidste uge bemærkede den nyligt valgte guvernør for Tokyo, fr. Yuriko Koike (der har været forsvarsminister i premierminister Abes 2007-regering, og har siddet i parlamentet, Diet, i 23 år), at Trump støtter Glass-Steagall, så det måtte Japan nok hellere relatere til, for det er en «stor tidevandsbølge» af forandring.

Den 17. nov. i Lima, Peru – på tærsklen til APEC-topmødet – vil Helga Zepp-LaRouche være taler (via video, med live Q&A) ved den 23. nationalkongres for Sammenslutningen af Økonomer i Peru. Kongressens titel er »Det bi-oceaniske tog: Dets indvirkning på Amazonas og Perus økonomi«. Konferencekortet viser en trans-oceanisk hav-og-landbro, der begynder i Tianjins havn, Kina, og går til Bayovars havn i Peru og dernæst krydser kontinent med tog (via Pucallpa, Peru) til Atlanterhavet og Santos' havn ved Sao Paulo, Brasilien.

Samme dag indleder præsident Xi sine statsbesøg i Sydamerika i Ecuador, hvor præsident Rafael Correa er triumferende omkring

fremtiden. Correa sagde, at Xis besøg er »det vigtigste besøg af noget statsoverhoved i Ecuadors historie«. Eksperter diskuterer den produktivitet, der vil komme fra kinesisk samarbejde om en ansporing af agro-industrialisering og vil afslutte syndromet med kun at eksportere råmaterialer.

I dag talte præsident Xi og Donald Trump sammen pr. telefon om samarbejde. Xi sagde, *»Jeg tillægger de kinesisk-amerikanske relationer stor betydning, og jeg er rede til at arbejde med den amerikanske side for at fremme bilaterale bånd, til større fordel for de to folk og resten af verden.«* Trump skal som svar have sagt, at der kan komme win-win-resultater, *»Kina er et stort og betydningsfuldt land med iøjnefaldende udviklingsprospekter«*. Lederen af AIIB, Jin Liqun, bemærkede i dag, at en Trump-rådgiver i sidste uge talte favorabelt om USA's tilslutning til AIIB. Jin påpegede også, at »bogstavet 'A' i AIIB står for Asien, Afrika og Amerika. De begynder alle med A, og det betyder, at banken er for dem alle.

Her til aften vendte Kongressen tilbage til Washington, D.C., efter en syv uger lang valgpause. Det er på høje tid med handling for Glass-Steagall – de behøver en stærk og smuk undervisning i poesi og musik!

Se også:

»The US Joins the Silk Road«

Dansk introduktion

Foto: Den chilenske præsident Michelle Bachelet mødes med Kinas præsident Xi Jinping i Beijing, 12. nov., 2014. [flickr/gobiernodechile]

»Lad os bygge det Eurasiske Tog for Fred imod truslen om en Ny Verdenskrig«

Erklæring af Helga Zepp-LaRouche og Jacques Cheminade, 21. oktober, 2016

Som patrioter og verdensborgere i traditionen efter de Gaulles og Adenauers Fædrelandenes og projekternes Europa, appellerer vi til vore regeringer om omgående at tilslutte sig disse fremvoksende magters indsats, og at kræve af USA og Storbritannien, at de begraver Imperiets stridsøkse.

Vi bør omgående positivt respondere til tre store projekter, der foreslås, og som alle befinder sig inden for vor rækkevidde og direkte vedrører vore nationale interesser:

(På sidelinjen af Schiller Instituttets konference i Essen, Tyskland, den 21. oktober, 2016, om de fremtidsudsigter for Europa, som Kinas politik for den Nye Silkevej tilbyder, udstedte Helga Zepp-LaRouche, præsident for Schiller Instituttet, og Jacques Cheminade, fransk præsidentkandidat, følgende erklæring:)

På intet tidspunkt siden 1945 har verden været så tæt på en ny verdenskrig, der i dag ville blive en atomkrig. Men samtidig har mulighederne for at grundlægge en ny verdensorden for fred og udvikling imidlertid aldrig været så store.

Faren for krig kommer fra et forsøg fra de vestlige magters side på, for enhver pris at opretholde deres eneherredømme over verden, på trods af den kendsgerning, at de ikke har andet at tilbyde end krige og finansiel udplyndring. Det store

håb kommer fra en fremvoksende gruppe af lande, Rusland, Kina, Indien og BRIKS, der kæmper for en verden, hvor alle har ret til fremskridt gennem udvikling inden for videnskab, avanceret teknologi og industri; en verden med fred og stabilitet, baseret på organisationen for international lov, der voksede frem af sejren over nazismen, og som er inkorporeret i FN's Charter.

Det eneste alternativ til politikken med Washington-konsensus, der har ført os frem til den nuværende krise, er Kinas forslag om projektet for den Nye Silkevej, som en politik for fred og samarbejde i hele verden. Dette projekt, som allerede er en realitet for de 70 lande, der er med i det, er det største projekt for industriel, økonomisk genrejsning, der nogen har eksisteret på planeten, og som mobiliserer tæt ved \$1 billion til videnskabelig forskning og store infrastrukturprojekter i Eurasien, Latinamerika og Afrika.

Som patrioter og verdensborgere i traditionen efter de Gaulles og Adenauers Fædrelandenes og projekternes Europa, appellerer vi til vore regeringer om omgående at tilslutte sig disse fremvoksende magters indsats, og at kræve af USA og Storbritannien, at de begraver Imperiets stridsøkse.

Vi bør omgående positivt respondere til tre store projekter, der foreslås, og som alle befinder sig inden for vor rækkevidde og direkte vedrører vore nationale interesser:

1. Frankrig og Tyskland må, sammen med Kina, påbegynde konstruktionen af Silkevejens godstog for fremtiden, der kommer fra Kina og forgrener sig ud til forskellige lande i Europa. Der eksisterer allerede konvojer, men de har store vanskeligheder med at krydse alle grænser. Vi må nu forudse et Silkevejstog, der kører i et eurasisk kontinent, der 30 år frem i tiden vil være lige så udviklet, som Kina er i dag. Denne jernbanelinje, der kører på enkeltstandard-enhedsspor, og som møder minimale grænsekontroller, må, i traditionen efter

Lincolns Transkontinentale Jernbane og den Transsibiriske Jernbane, være en trans-eurasiske jernbane, bygget af Fædrelandenes og projekternes Europa. Det vil blive nødvendigt, at Kina, Rusland og alle de andre lande, som toget kører igennem, indgår en aftale.

2. Frankrig og Tyskland må respondere til Kinas og Ruslands indsats for at bringe de mellemøstlige ødelæggelseskrige, der er anstiftet af de vestlige magter, til en afslutning, og for at påbegynde genopbygningen. Denne politik er ikke alene den eneste, humane respons til ikke alene den forfatning, disse lande befinder sig i, men også til den stadigt voksende strøm af immigranter til vore lande.
3. Frankrig og Tyskland må arbejde hen imod store fællesprojekter med Kina og Afrika. En fælles rammeaftale til dette formål blev allerede underskrevet af Frankrig og Kina den 30. juni, 2015. Prioriteringen må være infrastrukturprojekter i stor skala: dæmninger, jernbaner og energi, inklusive kernekraft.

Når de vestlige eliter ikke har nogen anden politik end den, at gennemtvunge brutale nedskæringer over befolkninger for at redde en finansverden, der har været død siden krisen i 2008; når den eneste måde, hvorpå vesten kan opretholde sit eneherredømme, er gennem deployering eller tolerance af blodige nazister i Ukraine og grusomme jihadister i Mellemøsten, kan vi med Kina klart sige, at, dersom Vesten ønsker at bevare Himlens mandat til at regere, må den forandre sig.

Download (PDF, Unknown)

Foto: Tysklands Conrad Adenauer og Frankrigs Charles de Gaulle mødes i Paris i september, 1963.

»En ny finansarkitektur og en renæssance af klassisk kultur er presserende nødvendigt«

Med udskrift af Helga Zepp-LaRouches hovedtale til konferencen:

»BRIKS topmødet: Alternativer for en Verden i Krise«

13. oktober, 2016 – Helga Zepp-LaRouche holdt følgende hovedtale, »En ny finansarkitektur og en renæssance af klassisk kultur er presserende nødvendigt« ved en videokonference den 13. oktober med titlen: »BRIKS-topmødet: Alternativer for en Verden i Krise«, som blev afholdt med samtidige møder i Guatemala City, Mexico City og Lima, Peru. Møderne i disse tre byer var forbundet live via Google Hangouts on Air, og en paneldiskussion fulgte efter fr. Zepp-LaRouches bemærkninger, med dr. Mario Roberto Morales (professor ved San Carlos Universitetet, Guatemala), dr. Horacio Sanchez Barcenias (vicepræsident for den Nationale Sammenslutning af Økonomer, Mexico) og Luis Vasquez Medina (EIR, Peru). Begivenheden blev sponsoreret af Centret for Latinamerikanske Studier ved fakultetet for politisk videnskab ved San Carlos Universitetet, Schiller Instituttet og Executive Intelligence Review (EIR).

Det følgende er det engelske udskrift (i udkast, er ikke redigeret) som forlæg til oversættelse:

Helga Zepp-LaRouche Message to Ibero-America Events

Thursday, Oct. 6, 2016

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Good day. Thank you so much for inviting me to address your conference. The world is in a very, very dangerous situation. Everybody who watches the strategic development every day can see how the confrontation between the United States and Russia is increasing. Just a few days ago, the official coordinator for the cooperation with Russia of the German government said in the 2nd channel of German TV, that a direct military confrontation between the United States and Russia can no longer be excluded. Now, it's not that this is something new, but the fact that a representative ... What he referred to was the complete breakdown of negotiations between Russia and the United States over the Syria crisis. And there is the immediate danger of an escalation if the policies of such people as General Petraeus or Sen. John McCain would be implemented.

And I think everybody knows that if it would come to war between Russia and the United States, it would be a global war, and it would lead to the annihilation of all of mankind in all likelihood.

Now, there is a second danger to civilization which could also lead in the end to a nuclear war, and that is that we are about to face a total collapse of the trans-Atlantic financial system, much, much worse than 2008. The IMF has named Deutsche

Bank as {the} bank with the most risk in the whole global financial system, and depending on what will be the outcome of both the IMF/World Bank annual meeting in Washington right now,

where the CEO of Deutsche Bank, John Cryan, went to, but also at

the same time to negotiate with the Department of Justice to reduce the fine of \$14 billion which the DOJ had fined Deutsche

Bank for criminal manipulations before the secondary mortgage crisis in 2007-2008, from \$14 billion to only \$5 billion, because

\$14 billion would mean de facto the insolvency of Deutsche Bank.

Now, the German daily {Die Welt} said what Cryan is doing is

a "chicken game," that Deutsche Bank has \$42 trillion worth in outstanding derivatives, and that is enough if Deutsche Bank goes

bankrupt, to bring down the entire financial system, and according to the old wisdom, if you have enough debt you can impose the conditions how this debt will be renegotiated; but {Die Welt} basically said, this is a chicken game which nobody would survive.

Now, Deutsche Bank is maybe the worst case, but by far not

the only one. Deutsche Bank, as I said, has \$42 trillion in outstanding derivatives, that is about 12 times the entire GDP of

the German economy per year, and it's still about 3 to 4 times the GDP of the entire European Union. Therefore, it is obvious

that if Deutsche Bank collapses, neither the bail-in law which is

by now law in the entire European Union, nor bail-out would be sufficient to solve the problem. And if you look at the engagement of these derivatives with the banks which are

counterparty to Deutsche Bank, it involves the entire too-big-to-fail banking system of the trans-Atlantic system, and if Deutsche Bank goes without state intervention, and that is obviously not the solution either, it could be like the super-nova, basically evaporating in a very brief time.

A similar situation is true for the Italian banks, for the British banks after the Brexit, and one should not overlook that

all of these banks have large fines to pay for crimes. Deutsche

Bank had to pay because they manipulated and cheated the customers in the real estate market in the United States.

Wells

Fargo just had a hearing in the U.S. Congress because they set up

2 million fraudulent, fictitious bank accounts to steal. Then you have HongShang banking corporation, which is openly laundering the entire drug money of the Mexican drug mafia.

They

all were involved in the LIBOR manipulation, which caused the three-digit billion losses for the customers.

We are for sure heading towards an October crisis.

This is

not going to be a crisis after the U.S. election: This is now.

And all the means of the central banks, quantitative easing they

have been doing since 2008; negative interest rates, which kills

the savings of the population; and now they're talking about

"helicopter money" which is really the last straw. All of these

tools do not function any more.

There is a remedy, and that is, you have to implement immediately the Glass-Steagall banking separation law, exactly what Franklin D. Roosevelt did in 1933. Lyndon LaRouche has

enlarged that conception to say, we need Glass-Steagall, that is, you have to write off the speculative part of the banks; but then you have a lack of liquidity and therefore, you have to have a credit system in the tradition of Alexander Hamilton, which issues new, large credits for productive investments. But you also have to increase the productivity of the economy, you have to have a science driver, and the best for that is international space cooperation and vanguard technologies which go along with that.

We also need what Roosevelt did at the time, a Pecora Commission. Pecora was the New York State attorney, who investigated the CEOs of the Wall Street banks under oath at the time, to then send many of them to jail. And as a leading banker contact told us, if you don't do that, you cannot reinstate the confidence in the banks, because people have lost completely confidence in the system which is obviously more criminal than not.

There is good reason that this can be done. Because in the United States both parties, the Republicans and the Democrats, have the Glass-Steagall Act in their platforms and despite the fact that Hillary Clinton is not for Glass-Steagall, it is important that in times of crisis such provisions are there. And there is a renewed optimism that you can mobilize the Congress, even if normally people have little hope that the Congress will do something useful, they just did by voting up the JASTA bill

overriding the veto of President Obama in respect of the ability of the families of the victims of September 11th, to sue the Saudi government. This is a tremendous victory, because what was victorious in this situation was a sense for justice: That it was completely unjust that the victims of the September 11th terrorist attack would not have the ability, and the families in particular would not have the ability, to bring the criminals responsible for that terrorist act to court. And that has now occurred, and there is a tremendous sense that you can move, once people are united for a good plan, and once they act together.

Now, there is an equal yearning for justice concerning the banking system. The banking system which has provided unbelievable profits for a few, where bankers which provably are criminal can get away with bonuses of hundreds of millions of dollars, while the people they are looting, more and more of them become completely impoverished.

The other important aspect about this is that the alternative financial system is already in place. Since 2013, when President Xi Jinping announced the New Silk Road, there has been an unbelievable development, in the tradition of the ancient Silk Road of 2,000 years during the Han Dynasty, which at that time was an immense exchange, not only of goods, but of culture, of ideas, and most importantly of technologies, of the ability how to produce silk, how to make porcelain, and other such vanguard technologies of that time; the idea is now that the same

kind of exchange has been occurring since three years among the nations of the New Silk Road, but with modern technologies.

This is the largest infrastructure plan in all of human history: It's about twelve times larger than the Marshall Plan was which was helping to reconstruct Europe after the Second World War, in terms of actual buying power. It right now encompasses \$1.4 trillion; it already involves 43% of the world economy, and 4.4 {billion} people, 70 countries, are cooperating around it. It is the only long-term development strategy under the leadership of China right now. As a matter of fact, it's the only strategic plan to overcome this present geopolitical confrontation I mentioned in the beginning, because it is based on the idea of a "win-win cooperation" of all countries on this planet.

Very important, in respect to the financial crisis, these countries have started to set up an alternative financial system.

They have started the Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB), where immediately about 70 countries wanted to be founding members, despite enormous pressure from the United States not to do so. Even close allies of the United States, like Great Britain, Japan, South Korea, Germany, France, and Canada, they all wanted to be founding members of this new bank, which has a starting capital of \$100 billion, which can be expanded, and will be. They also have created the New Development Bank, that is the bank of the BRICS countries; the New Silk Road Fund of \$40 billion; the Maritime Silk Road

Fund;

the Shanghai Cooperation Organization has created a new bank;
and

they have created something called the Contingency Reserve Arrangement which began as a pool of \$100 billion, helping the BRICS countries and other developing countries to fend off manipulative speculative attacks like those of George Soros and other speculators.

It is very important that this idea of the New Silk Road is expanding with an unbelievable speed, and many countries, not only in Asia, but also in for example, Eastern and Central Europe

are picking up on it. There is now a cooperation between China

and Greece, Serbia, Hungary, Czech Republic and even Poland, all

working on high-speed trains on infrastructure cooperation.

And

the idea is to extend this kind of a New Silk Road into the Middle East and into Africa, to address the very, very dramatic

situation there, to reconstruct the Middle East after the war, and to develop Africa, so that also the refugee crisis, which is

one of the largest humanitarian crises in the world ever, to create conditions where Africa and Southwest Asia are being industrialized so that people do not want to leave their home, but rather, help to build up their nations.

All of this is not just business. The Silk Road is by no

means only infrastructure in the narrow sense, connecting A to B

through trains and ships, but it is also not just a replacement

of American imperialism by Chinese imperialism, which is what

some media are trying to insinuate. The New Silk Road, put on the agenda by China, is truly a completely different model of cooperation among states: It is based on dialogue, partnership and cooperation; and China does not want to be a new hegemon, but wants to have cooperation with all countries based on a "win-win" mutual benefit, where each country has their own advantage.

China has said many times, as a matter of fact, Xi Jinping has used the formulation that what is needed is a "community of shared destiny." Now, this is what the Schiller Institute has promoted for 25 years when we proposed the Eurasian Land-Bridge when the Soviet Union collapsed, and expanded it in the 25 years since, that the Silk Road must become the World Land-Bridge, we always have said that we need a completely new paradigm based on "win-win cooperation"; and that is exactly what is now pushed by China.

Now people always have suspicions, "what is the real aim of China?" But I have come to the absolute conclusion, that China {means} exactly what they're saying, that the world must not be run on the basis of a zero-sum game, but on the idea of a harmony of all nations.

Now, 2016 is the 2,567th birthday of Confucius and you have right now a total revival of Confucian philosophy, in all of

China, in all schools, universities, cities, and there is right now a two-and-a-half-thousand-year-old history of Confucian tradition in China, with the very short exception of the ten years of the Cultural Revolution. And that has shaped the Chinese mind to a very large extent, the Confucian idea that the world should be organized in a harmonious way, by allowing the harmonious development of all nations, of all families, of all individuals; and that a country cannot do well, if its neighbors are not doing well. The idea of Confucius that politics must be based on love, now that is associated with the idea that politics has only one aim, and that is the happiness of people, an idea which used to belong to the American Declaration of Independence, and an idea which is also very, very known in the history of European humanism.

Confucius also taught that people have to have a lifelong learning, and that they should perfect themselves without limit, and that the highest ideal of man is the {chun tzu}, the wise man who is basically perfecting himself in the highest degree. And out of this comes the idea that the sage king is morally much more attractive than the hegemon. This is the same idea as Plato's "philosopher king," that only the wisest and most moral people should rule.

Now, while the hegemon rules by forcing the underlings

into

submission, the wise king and the wise leadership is elevating the people through inspiration. At the recent G20 meeting in Hangzhou, which occurred for the first time under the leadership

of China, they have made a wonderful proposal to put the whole world economy on the basis of innovation and to share whatever scientific and technological breakthroughs are being made, immediately, with all other nations, but especially the developing nations, so that their development is not being held up.

Since then, they have announced scientific and technological cooperation among the countries along the New Silk Road; they opened up science and technology parks, huge exchange of scientists and youth, in order to spread these ideas in the quickest possible way. All of these policies are a reflection of the Confucian philosophy.

If you study it more closely, you will realize there is a tremendous affinity between Confucian thinking and European humanism. They are much closer and much more related than most people are aware. While in China, a Confucian Renaissance is fully underway, it is the West which is in urgent need of such a cultural renaissance.

The Western world has plunged into a terrible moral degeneracy and decadence: If you look at the drug addiction, for example, well the case of Mexico, for example, is famous: The drug lords have taken over much of the country. But in the United States the drug addiction is the most important cause for the rising suicide rate which has quadrupled since 2001, since

Bush came into office, suicides in all age groups. If you look at the violence in the United States, but also in other Western parts, you have the police violence, you have the school shootings, you have pornography, you have the total brutalization of behavior, which almost is a breakdown of civilized relations among people. I don't want to go into this more deeply, because you all know it.

So we need urgently, if you want to save humanity, we need a Renaissance of Classical culture. We have to go back to an image of man which emphasizes that, which separates man from all other living species and that is the creativity of the mind of the human being. The problem with popular culture is that it {de}-emphasizes this creativity. Pop music, for example, if young people go to discos, it almost always goes along with drug consumption, with something which destroys the creative faculties of the mind.

We need a Classical culture which emphasizes the beauty of the best traditions of Greece, for example, Greek architecture, Greek historical dramas, Greek philosophy, but also the beauty of Dante, of Petrarca, of the Italian Renaissance; in the Spanish culture, of the Andalusian renaissance, of Cervantes, of Goya; in Germany, the Schiller, Beethoven, and many other great thinkers.

Now, why is Classical culture so absolutely important? Rather than being a soap opera, where you add irrational emotions one after the other, without rhythm or rhyme, you have in Classical culture either a poetical or a musical idea, and then, according to very strict principles of composition, you develop that idea until it is exhausted, in a thorough-compositional way; and then you come to a conclusion on a higher level of reason. And when you train your mind in this way, in Classical thinking, you become more creative. And it also leads to an education of the emotions. Because if you only rely on your senses, you are just reacting. That is why Friedrich Schiller demanded the aesthetical education of man: Namely, through Classical art, the aesthetical education teaches man to feel more noble and to education your emotions up to the level of reason, so that you can blindly follow your impulses because they will never tell you anything different than what reason commands. This is why we have to reintroduce beauty into art, and the great German poet Friedrich Schiller said "Art which is not beautiful should not be called art."

In the Greek Classical period, you had the ideal of the identity of the beautiful, the truthful, and the good. And you cannot be truthful if you are not trying to develop the idea of beauty, and you cannot develop the good without being

truthful.

So there is an inner connection between these because they address the same faculty in the human mind.

The future of mankind very clearly will be in space.

If you

look at the evolution of man, or even of life as it developed through photosynthesis from the oceans to land, from lower to higher species, and eventually the creative mankind, man settled

at the rivers and oceans first; then through infrastructure development, opened up the landlocked areas of continents. And now with the New Silk Road we are completing that phase of the evolution, where man through infrastructure, develops the landlocked areas of all continents. And the natural extension of

that infrastructure development will be the opening up near space, probably first a colony on the Moon, and that will be the

launching pad for future space operations as our energy sources

become more dense, and we will be able to even understand much better what is the position of our planet in the Solar System, in

the Galaxy, and we will develop a much deeper understanding about

the laws of the universe and the relationship of creative mentation to that Universe, because our mind is obviously not outside of the universe, but it's part of the universe, and it is

the most developed part.

A lot more studies have to be made about that connection between the mind and the universe at large, and the better we understand that connection, the more rational we will become as a

human species. The great German space scientist Krafft Ehrlicke

developed the beautiful notion of the "extraterrestrial

imperative," saying that man only becomes truly adult when we try to understand and conquer space more deeply, because man will only become fully rational when we do that. And Krafft Ehrlicke, who was a close friend of ours, said at the end of his life, that the importance of great Classical art was absolutely crucial, because if science is developed that does not yet say whether it's applied for something good, or for something bad; it is always man who applies that science which makes the difference. And therefore, the aesthetical and moral education to beauty and to the good is what will make the longevity of the human species possible.

Now, this is why we are saying, so emphatically, that the economic development of the New Silk Road must be combined with a Classical Renaissance of Classical culture, and that we must bring forward the best traditions of each culture, of Chinese poetry and philosophy, of Chinese painting, of Indian philosophy, of African wonderful philosophical contributions from the time of Timbuktu; of other great cultures, which each, at one point had a high phase in their culture, like the Arab Renaissance of the Abbasid Dynasty at which point the Arab culture was the most developed.

What we have to do, is we have to make the best phases of these periods known, and then have a dialogue between these cultures and then out of that will generate love for the other culture; and we will indeed reach a new paradigm of

civilization.

If we make that cultural universal heritage known to all children, in the universal education, I think the future will be that such geniuses as Bach, Schiller, Einstein, will not be such an exception. There will never be a second Einstein, but we will have many, many geniuses because we will provide children with a much, much better opportunity to unfold all the potentials which are embedded in them.

Now, I think we are not only on the verge of a potential global war, but with the New Silk Road we are also at the edge of entering a completely new paradigm of civilization, what I like to call the "adulthood of mankind," and not any more behaving like stupid two-year-old little boys kicking each other in the knee.

So we are really at an important historical moment, and I would ask all of you to join in a Renaissance movement, because I'm absolutely optimistic that if all good people on the planet are working together to this aim, we can do it.

Rådgivende komite for FN's menneskerettighedsråd advarer: Fodr ikke gribbefondene – de kommer bare efter mere

6. september 2016 – I sin netop udgivne rapport om de rovgriske gribbefondes operationer angreb en rådgivende komite for FN's menneskerettighedsråd (UNHRC), der har hjemsted i Genève, den argentinske præsident Mauricio Macri for at indgå en 'aftale mellem kærester' med gribbefondene, der har lukreret på hans land i over et årti. I april måned i år betalte Macri disse blodsugere \$6,5 mia., fem gange mere end de \$1,3 mia., som en New York-dommer afgjorde, de var skyldige at betale.

Ledet af tidligere særlige FN-rapportør for retten til mad, og af tidligere schweiziske parlamentariker, Jean Ziegler, der tidligere har undersøgt schweiziske bankers kriminelle aktiviteter og har fremsat anklager om, at gribbefonde gør det internationale finansoligarkis »beskidte arbejde«, advarede den rådgivende komite om, at det, at bøje sig for disse rovdyr, som Macri gjorde, har dystre konsekvenser. Som det rapporteres i den argentinske avis *Pagina 12*, der havde eksklusiv adgang til komiteens rapport, fremkom rapporten med anklager om, at Macris aftale med gribbene »tvang regeringen til at øge sin statsgældsbyrde, som på længere sigt kan svække statens evne til at opfylde sine forpligtelser mht. at beskytte økonomiske og sociale rettigheder, og kan samtidig forværre uligheden og den finansielle ustabilitet«.

Desuden, lyder anklagen, udgør aftalen »et reelt tilbageslag for processen med at etablere en international mekanisme til sanering af udenlandsk statsgæld«. I september 2014 fremlagde Argentina, på initiativ af Gruppen af 77 plus Kina, en resolution for FN's Generalforsamling, der krævede en sådan mekanisme, og som blev vedtaget af 124 lande.

Udover det argentinske tilfælde, dokumenterer rapporten de frygtelige konsekvenser for fattige afrikanske og latinamerikanske lande, der ikke havde mulighed for at bekæmpe gribbefondene, og advarer, at »kreditorers private interesser ikke kan beskyttes på bekostning af statens interesse mht. at fremme og beskytte bæredygtig og inkluderende vækst og et lands vedvarende udvikling«. Skabelsen af en multilateral mekanisme »med mandat til at løse uoverensstemmelser om statsgæld på en uafhængig og upartisk måde« er afgørende, erklærer rapporten, og dette kan gå imod amerikanske domstoles doktrin om at beskytte gribbene, »give dem større troværdighed og give dem incitamentet til at fortsætte med samme praksis i fremtiden« (fremhævelse tilføjet). Dette spørgsmål, insisterer rapporten, må bevares på den internationale dagsorden.

**Argentinas tidligere
præsident Fernandez de
Kirchner
identificerer BRIKS som det
strategiske mål**

for Dilma Rousseffs afsættelse i Brasilien

Torsdag, den 1. september 2016 – I bemærkninger til Argentinas Radio 10 og avisen *Pagina 12* i kølvandet på det »juridiske« kup, der blev gennemført imod den brasilianske præsident Dilma Rousseff i går, naglede tidligere argentinske præsident Cristina Fernandez de Kirchner kuppet præcist, da hun sagde, at det var »et element af en regional destabilisering, der kommer fra interne og eksterne, koncentrerede økonomiske sektorer«, der ikke kan lide Dilma Rousseff, fordi denne har bragt hele Sydamerika sammen med BRIKS ved topmødet i Fortaleza i juli 2014.

I et interview med Radio 10's Roberto Navarro, vært for Tv-programmet *Economica Politica*, anklagede Cristina, at Brasilien, Argentina, Ecuador og andre nationer bliver angrebet for at have vedtaget en mere uafhængig udenrigspolitik og allieret sig med Rusland og Kina. Da interviewereren spurgte hende, om det, hun sagde, var, at USA reagerede på den udenrigspolitik, som Dilma, hun selv og andre havde vedtaget, specificerede hun, at »det møde, som Dilma holdt i Brasilien mellem Mercosur, UNASUR og BRIKS, ikke behagede ... de uden for kontinentet eksisterende magter«, der stod bag kuppet mod Rousseff.

»Vi oplever i øjeblikket en regional destabilisering«, sagde hun til *Pagina 12*. »Supermagterne«, der er ansvarlige for kuppet, er i færd med at orkestrere en »barsk strategi imod folkelige regeringer« – en vurdering, som den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche i dag varmt bifaldt.

Foto: Argentinas tidligere præsident, Cristina Fernandez de Kirchner

Dilma Rousseff afsat: De finansielle voldtægtsmænd har vundet slaget, men ikke krigen, med justitsmordet og kuppet mod Brasiliens præsident

31. august 2016 – På vej ud af Alvorada Præsidentpaladset, efter at det brasilianske Senat med 61 stemmer mod 20 i dag vedtog at afsætte præsident Dilma Rousseff efter en rigsretssag for forbrydelser, hun ikke har begået, gjorde hun det klart, at kampen for Brasilien ikke er forbi, men vil eskalere:

»Det progressive, inkluderende og demokratiske, nationale projekt, som jeg repræsenterer, er i færd med at blive afbrudt af magtfulde konservative og reaktionære kræfter ... De vil overtage statens institutioner for at sætte disse til at tjene den mest radikale økonomiske liberalisme og sociale regression ... Hør godt efter: de tror, de har slået os, men de tager fejl. Jeg ved, at vi alle vil kæmpe ... Vi ville vende tilbage for at fortsætte vores rejse mod et Brasilien, hvor folket er suverænt.« Hun citerede den brasilianske antropolog Darcy Ribeiro: »Vi ville ikke gerne befinde os i deres sted, der tror sig at være sejrherrene. Historien vil være uforsonlig over for dem.«

Over hele Sydamerika er der en voksende erkendelse af, at det er de finansielle »voldtægtsmænd«, som Lyndon LaRouche har

kaldt dem, der står bag justitsmordet og kuppet i Brasilien. Den tidligere argentinske præsident Cristina Fernandez de Kirchner tweetede: »Atter er Sydamerika et laboratorium for det mest ekstreme højrefløjskup mod regeringsinstitutionen, begået mod Brasilien: en ny måde at krænke folkets suverænitet på.«

Ecuadors og Bolivias regering trak deres ambassadører til den nu edsvorne præsident Michel Temers regering hjem.

Under debatten i Senatet fremkom senator Roberto Requiao, fra delstaten Parana, med den anklage, at de finansielle og geopolitiske »gribbe og krager«, der stod bag kuppet, har planer om at gennemtvinge en 20 år lang fastfrysning af alle udgifter og investeringer til sundhed, rent vand og kloakering, uddannelse, infrastruktur, boligbyggeri og sikkerhed for offentligheden, alt imens de udsteder garanti for betalingen af renterne på statsgælden, samt for en privatisering af den nationale fædrearv mht. energi, mineraler, landbrug, vareproduktion og teknologi. Han advarede ophavsmændene til denne rigsretssag om, at de legede med ilden: Er I »forberedt på borgerkrig? Nej? Så grav jeres skyttegrave, for en konflikt er uundgåelig. Det brasilianske folk, der i nogle år har smagt den søde smag af socialt fremskridt, vil ikke underdanigt vende tilbage til slavekvartererne«, sagde han.

Med en tilbagetræden fra sin post aftenen før afstemningen, i protest mod dette »kup«, informerede Brasiliens vice-justitsminister Ela Wiecko magasinet *Veja* om, at »der er mange personer, der tænker ligesom jeg, inden for regeringsinstitutionen«.

En lille krølle blev introduceret i den snavse affære i de sidste timer af rigsretssagen, da højesteretspræsidenten, der præsiderede over retssagen, accepterede et forslag fra Dilmas PT-parti om, at man afholdt to afstemninger: den første om afsættelsen, og den anden om, hvorvidt man skulle fratage

Dilma alle politiske rettigheder i otte år, som det specificeres i sådanne sager. Sidstnævnte afstemning, der også krævede 54 stemmer for at gå igennem, blev nedstemt, med 42 stemmer for og 31 imod, og tre blanke – en implicit erkendelse af, at den tidligere præsident i realiteten ikke havde begået nogen forbrydelse.

USA: Med præsidentvalget har vi en enestående chance for at bringe USA på linje med alternativet til krig; principperne bag udviklingen af Eurasien

Det afgørende spørgsmål i dette præsidentvalg er, vil det amerikanske folk tolerere kandidater, der ønsker, at USA skal være på linje med et allerede dødt system? Eller, vil vi følge en anden kurs, hvor USA kommer på linje med dette nye, fremtidsorienterede alternativ? Rent historisk betragtet har Amerika altid befundet sig på denne fremtidsorienterings side; i det mindste, med udgangspunkt i USA's grundlæggende principper – ideerne i Hamiltons tradition er i realiteten det, der ligger til grund for denne eurasiske udvikling. Vi må vinde kampen om at transformere USA tilbage til det, som det

repræsenterede rent historisk, som byen, der ligger på et bjerg.

Uddrag af LPAC fredags-webcast, 12. august 2016. Se hele webcastet, med engelsk udskrift, her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14144>

Matthew Ogden: En ting, jeg gerne vil sige i sammenhæng med den foreståede FN Generalforsamling; der foregår allerede en krig imod alt det, som BRIKS repræsenterer. Hvis man tænker ét eller to år tilbage i tiden, så blev aftalen i Fortaleza, Brasilien, indgået i sammenhæng med denne krig, som [dav. præsident] Cristina Fernandez de Kirchner førte i Argentina imod gribbefondene. Disse nationer kom sammen i solidaritet med Argentina og sagde, vi vil ikke tillade, at I dræber det argentinske folk for at få pengene til gribbefondene. Siden dette tidspunkt har vi set en samling omkring Putins, Xi Jinpings og Modis lederskab i BRIKS-strukturen; dette er det nye, fremvoksende paradigme. I den mellemliggende periode har der fundet en samlet indsats sted for at bryde BRIKS op; og lige nu befinder vi os midt i et sådant angreb. Vi så, hvad der skete med Cristina Kirchner i Argentina; nu sker det samme med Dilma Rousseff i Brasilien. Netop i denne uge har et flertal i det brasilianske parlament vedtaget at indlede afhøringer af Rousseff; hvilket vil sige, en rigsretssag mod Brasiliens præsident. Der har været en vis respons mod dette kup internt i USA; og dette er faktisk emnet for det spørgsmål fra institutionelt hold, vi har fået til i aften.

Jeg ved, at hr. LaRouche havde nogle detaljerede bemærkninger om dette. Jeg læser nu spørgsmålet op, og så kan Jeff måske træde ind og sige lidt om det. Spørgsmålet lyder:

»Hr. LaRouche: Kongresmedlem John Conyers, demokrat fra Michigan; Marcy Kaptur, demokrat fra Ohio; Keith Ellison, demokrat fra Minnesota, samt flere en 30 andre fra Repræsentanternes Hus sendte i denne uge et brev til udenrigsminister John Kerry, hvor de opfordrede ham til at

afholde sig fra handlinger, der kunne fortolkes som støtte til Brasiliens midlertidige regering. Og til i stedet at »udtrykke sin stærke bekymring mht. rigsretssagen og angrebet på den brasilianske præsident Dilma Rousseff«; og til at »kræve beskyttelse af det forfatningsmæssige demokrati og regering ved lov i Brasilien«. Brevet er det første brev fra kongresmedlemmer, som udtrykker bekymring over Brasiliens demokrati, i mere end to årtier. Hvilke handlinger bør USA's regering, efter Deres mening, gribe til, for at fremme retfærdighed og beskytte demokratiske institutioner i Brasilien på nuværende tidspunkt?«

Jeffrey Steinberg: Det første, han understregede, var, at vi ikke har med en »brasiliansk situation« at gøre, på samme måde, som vi heller ikke har med en »syrisk situation« at gøre.

Vi befinder os midt i en betydningsfuld, global, strategisk omorganisering. Som du sagde, så havde man, ved BRIKS-landenes møde i Fortaleza for to år siden, lanceringen af den Nye Udviklingsbank, efterfulgt af Kinas lancering af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Der er tydeligvis et politisk initiativ centreret omkring de store, eurasiske magter, men som også omfatter Brasilien og Sydamerika, Sydafrika og Afrika, med det formål at reorganisere verden omkring en radikalt anden fremgangsmåde; en fremgangsmåde, der er orienteret mod fremtiden, centreret omkring store projekter for økonomisk udvikling, der er ægte win-win-projekter. Der er intet geopolitisk nulsumsspil. Og så har vi et dødt system, som er det britiske imperiesystem, og som i de sidste 15 år er blevet repræsenteret gennem den kendsgerning, at briterne har haft kontrollen over det amerikanske præsidentskab; først under George W. Bush, og dernæst under Barack Obama.

Så det første, USA bør gøre, er at opgive sin egen, direkte rolle i promoveringen af dette kup. Dette er ikke noget, der finder sted, fordi en flok personer internt i Brasilien har besluttet at angribe Dilma Rousseff. Der er hedgefondenes

internationale apparat; der er Adam Smith Institutes netværker i Storbritannien; der er Chicago Skolens apparat her i USA; de er alle virkemidler i dette fremstød – ikke for at skade Brasilien – men for at ødelægge Brasilien, fordi det er en del af denne nye BRIKS-organisering. Jeg forsikrer jer for, at, hvis USA offentligt gik ud – hvis Kerry offentligt fremkom med en erklæring, der sagde, at USA mener, at dette er et statskup, der ikke nødvendigvis anvender skydevåben, men som anvender handlinger fra købt-og betalte, korrupte regeringspersoner for at vælte en lovligt valgt regering, der forsøger at bringe Sydamerika på linje med dette nye paradigme for udvikling, centreret omkring Eurasien; så ville det her forsvinde. De brasilianske senatorer, der har stemt for det her, er absolut skamløse; de personer, der står bag dette kup, er alle sammen selv underkastet en lovlig undersøgelse for kriminelle handlinger, for massivt økonomiske bedrageri. Hvis man undersøger det brasilianske element af skandalen omkring Panama-papirerne[1], vil man finde disse topregeringsfolk – formanden for parlamentet, præsidenten for Senatet, den aktuelle præsident (idet Dilma Rousseff er suspenderet, -red.), den aktuelle udenrigsminister; alle de personer, der har allieret sig imod Dilma, er selv en del af det mest korrupte apparat. Men de er beskyttet, fordi de er en del af det Britiske Imperium og Obamaregeringens beskyttelsesapparat; og deres mål er at forsøge at ødelægge BRIKS.

Så dette er et globalt spil; dette er ikke en brasiliansk historie. Det er ikke noget, der er snævert forbundet med begivenheder i Sydamerika, eller med korruption, eller sådan noget. Dette er en langt større, værre og farligere ting; og det er en del af det overordnede billede. Vil verden gå i retning af at forsvare et system, der allerede er dødt? Fremtrædende økonomer beskrev i denne uge Deutsche Bank som »dead bank walking« (amr. udtryk, 'dead man walking': når den dødsdømte går den sidste, korte strækning fra sin celle til henrettelsesstedet, -red.); og det er en passende beskrivelse. Så det er et spørgsmål, om et dødt, Britisk Imperium, der i

det store og hele har kontrolleret det amerikanske præsidentskab i de sidste 15 – 16 år, grundlæggende set vil bringe resten af verden til fald med sig – for det vil aldrig kunne overleve. Eller, om det skal kastes bort, besejres og erstattes af et nyt system, der allerede er godt på vej.

Det afgørende spørgsmål i dette præsidentvalg er, vil det amerikanske folk tolerere kandidater, der ønsker, at USA skal være på linje med et allerede dødt system? Eller, vil vi følge en anden kurs, hvor USA kommer på linje med dette nye, fremtidsorienterede alternativ? Rent historisk betragtet har Amerika altid befundet sig på denne fremtidsorienterings side; i det mindste, med udgangspunkt i USA's grundlæggende principper – ideerne i Hamiltons tradition er i realiteten det, der ligger til grund for denne eurasiske udvikling. Vi må vinde kampen om at transformere USA tilbage til det, som det repræsenterede rent historisk, som byen, der ligger på et bjerg.[2]

Matthew Ogden: Jeg mener, at det er signifikant, at de kongresmedlemmer, der underskrev dette brev, overlapper kernegruppen af ledere omkring Glass-Steagall.

Steinberg: Det er rigtigt.

Ogden: En anden ting, du netop nævnte: Hvad er 'ideerne efter Hamiltons tradition'? Det, der er kernen i det sammenhængende, forenende princip i disse, hr. LaRouches Fire Nye Love, er den idé, som han udtrykker mod slutningen af dokumentet: At der ikke findes nogen målestok for økonomi inden for pengenes domæne; penge er ikke repræsentant for værdi, når vi taler om økonomi. Det er beredvilligheden til at afvise monetarisme, der gør den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Udviklingsbank – til banker af en totalt anden art. Det er ikke blot en anden version af IMF/Verdensbanksystemet. Der er en helligelse til at forøge produktiviteten hos massive mængder af planetens befolkning; milliarder af mennesker vil blive berørt af den Nye Silkevej, af disse

udviklingsprojekter, der har været vedtaget i 40, 50 og 60 år. Nu bliver de faktisk bygget, takket være de investeringer, der kommer fra BRIKS-banken (Ny Udviklingsbank) og fra Kina (AIIB), osv. Men det er udtryk for en opfattelse af økonomi, som jeg mener, har været det enestående bidrag, som hr. LaRouche har ydet til verdenshistorien i løbet af de seneste 40-50 år; og som er hans enestående opfattelse af, hvad den sande målestok for økonomi virkelig er. Det er en konstant forøgelse af akkumuleringen af menneskehedens evne til at indsætte nye, fysiske principper, som mennesket har opdaget, for at forøge vores magt i og over Universet.

Jeg mener, at Albert Einsteins eksempel på to specifikke måder er meget vigtigt med hensyn til dette.

For det første, blot i form af en analogi: Albert Einsteins opfattelse af, at man ikke kan have en målestok, der kommer internt fra et system; men at der må være en målestok, der er ekstern, og som er et princip. Lige som absolut tid og absolut rum ikke eksisterede for Einstein, så er dette den form for opfattelse, for forståelse, som man må anvende på fysisk økonomi.

Og **for det andet**: Måske mere end nogen anden person er Albert Einstein paradigmatiske for den form for menneskelig, kreative tænkning, der gør det muligt for menneskeheden at gøre fremskridt; der, som Helen Keller så smukt beskrev, bringer os op fra jorden, som dyr, der kryber på vores bug og reagerer på omstændighederne omkring os, og til at blive Universets medskaber.

Jeg syntes, at du forklarede dette på en meget smuk måde i slutningen af din artikel i denne uges udgave af *The Hamiltonian*[3] (pilotudgaven), Michael [Steger]; du måtte gerne sige lidt mere om dette spørgsmål.

Michael Steger: Jeg synes, du netop har sagt det meget fint. Hvad der måske kunne være af værdi at komme tilbage til, mht.

den kreative personligheds rolle, som Keisha (Rogers) talte om under mandags-showet; Einstein indså også, at det er individets enestående rolle at udforme og skabe grundlæggende set de nye love, som samfundet dernæst vedtager. At opdagelsen af disse højere principper, eller naturlig lov, dernæst gør det muligt for det samme samfund at gøre fremskridt. Vi ser i dag, at mange mennesker er på ferie; alt for mange mennesker, mener jeg, ser Olympiade. Jeg mener, at den virkelige doping-skandale er at finde internt i Det Hvide Hus. Men det, som Putin har gjort med sin diplomatiske indsats, er, at vi nu ser på den mulige løsning af den syriske krise i Aleppo. Der finder en form for proces sted, der kan løse disse ting i de kommende måneder.

Og så har man i september måned præsidenterne for Sydkorea, Japan og Kina, der vil møde Putin i Vladivostok. Så drager de sammen til G20-topmødet i Kina – hvor Putin vil være æresgæst – med de 20 største nationer; med Brasilien, Argentina, Mexico, Tyrkiet, nationer fra Afrika, fra hele Asien og Europa, der deltager. Dernæst vil mange af disse statsoverhoveder komme til New York City på samme tid som vore koncerter; men de kommer til FN's Generalforsamling. Og så vil mange af disse statschefer fra BRIKS mødes i Indien i begyndelsen af oktober.

På dette tidspunkt, som Jeff sagde tidligere på ugen, kunne hele dette finanssystem – Deutsche Bank og de øvrige storbanker – hurtigt gå i opløsning, bryde sammen. Bankerotten kan blive en opsprætning af banksystemet, som grundlæggende set kommer i den nære fremtid. Så har vi præsidentvalget. Selvom Donald Trump er nok så meget en nar, så har han vist sig at være i stand til at slå en masse af de andre, inkompetente politikere i debatter; og jeg mener, at det bør bekymre Hillary Clinton en hel del, at hendes historie sammen med Obama er en absolut og alvorlig svaghed. En Akilleshæl pga. det nuværende klima i den politiske situation, som vi konfronteres med i dette land. Så vi befinder os altså

virkelig på et bemærkelsesværdigt tidspunkt. Og så kollapsede af det transatlantiske system; en konsolideret indsats, der er ved at udspille sig, i Eurasien under Putins lederskab, og så denne egenskab med kreativt geni, som du henviser til mht. Einsteins eksempel. Det er i realiteten den indflydelse, som Lyndon LaRouche har haft på planeten; og det er virkelig, hvad nu må få indflydelse på det præsidentielle system i USA. Lyn må blive en del af udformningen af den præsidentielle politik, nu. Det er vi grundlæggende set; men det må blive det amerikanske folks forpligtelse, og ikke at blive indfanget af alt muligt andet, for vi har i dag en særdeles sjælden mulighed.

[1] Panamapapirerne er 11,5 millioner lækede dokumenter, der afslører finansiel information og advokat-klientinformation for mere end 214.488 offshore-enheder. De lækede dokumenter blev udfærdiget af en Panama-advokatfirma og udbyder af tjenester for selskaber, Mossack Fonseca; nogle af dem går tilbage til 1970'erne. De lækede dokumenter fortæller, hvordan rige personer og offentlige (regerings-) personer er i stand til at holde personlig, finansiel information privat. Alt imens offshore forretningsenheder ofte ikke er ulovlige, så fandt reportere, at nogle af Mossack Fonseca facadeselskaber blev brugt til ulovlige formål, inklusive bedrageri, kleptokrati, skatteunddragelse og omgåelse af internationale sanktioner.

[2] Afsnittet om »Byen på et Bjerg« fra en prædiken med titlen »En Model for Kristen Barmhjertighed« blev skrevet i 1630 af puritanernes leder John Winthrop, mens den første gruppe af puritanske emigranter endnu befandt sig om bord på deres skib, Arbella, og ventede på at gå i land og skabe deres første bosættelse i det, der skulle blive til New England. Afsnittet om »Byen på Bjerget« i denne prædiken blev af senere læsere trukket frem som en krystallisering af den puritanske mission i den Nye Verden. (-red.)

'En by på et bjerg' refererer til Jesu Bjergprædiken, hvor

*Jesus fortæller ligningen om 'Jordens salt og Verdens lys'. Matthæus 5, 13-16: I er Jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det så saltes med? Det duer ikke til andet end at smides ud og trampes ned af mennesker. **I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.** Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for alle mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres Fader, som er i himlene.(-red.)*

[3] Læs Michael Stegers artikel, »Det Nye Præsidentskab: Det begynder med 'LaRouches Fire Love'«, på dansk her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14101>

Wall Street-kup imod Brasiliens retmæssige præsident går ind i fase for rigsretssag

10. august 2016 – I de tidlige timer af denne onsdag, efter 16 timers debat, hvor mange senatorer havde mere travlt med at se Olympiade på deres smartphones, end de havde med at høre efter, stemte det brasilianske Senat med 59 stemmer mod 21 for at gå frem med rigsretssagen mod præsident Dilma Rousseff, som forventes at blive afsluttet mod slutningen af august.

Tronranerne skræpper allerede op om sejr, for selv om der kun kræves simpelt flertal for at indlede retssagen, så stemte flere end de to tredjedele af senatorerne, der kræves for at fjerne hende fra embedet, i går for at indlede retssagen.

I et memorandum fra 4. april 2016, »Hvordan man vinder over bankernes forsøg på et statskup mod Brasiliens Rousseff-regering«, som blev cirkuleret på portugisisk, engelsk og spansk, identificerede *EIR* angrebet med rigsretssagen som indledningen til en »farvet revolution« imod »B« i BRIKS, med det britiske monarkis operation mod Italien, »Mani Pulite« (Rene Hænder)[1], som forbillede.

»Dette er ikke en krig, der kan vindes internt i Brasilien. Men den kan vindes«, advarede *EIR*; »den kan kun besejres ved at forstå de internationale, strategiske spørgsmål, som her står på spil, og ved at besejre denne politik internationalt«, og ved at implementere LaRouches 'Fire Love'.

Denne lektie er endnu ikke lært af alle, med undtagelse af nogle få, brasilianske patrioter. Forestillingen med debatten den 9. august beviste atter engang, at en hævde af, at kuppet skal bekæmpes gennem interne manøvrer og imødegåelse af anklagerne punkt for punkt, er en garanti for nederlag.

Dilma anklages for fire tilfælde af overtrædelse af 'Lov om Budgetansvarlighed' i statens regnskab; det tre mand store, uafhængige panel af ekspertvidner, som undersøgte anklagerne, havde indgivet sine konklusioner for en måned siden, som sagde, at der ikke fandtes bevis for, at præsidenten var ansvarlig for tre af anklagerne om overtrædelse, og at den fjerde »overtrædelse« slet ingen virkning havde på budgettet.

Det var lige meget. Advokaten, som fremlagde sagen om rigsretssagen i går, Miguel Reale Junior, opfordrede senatorerne til at ratificere det »vidunderlige« sagsanlæg for en rigsretssag, som senator Anastasia havde udarbejdet; han nævnte ikke, at Anastasia tre dage før selv var blevet nævnt

for at have taget imod bestikkelse i Lava Jato-korruptionssagen[2] – sammen med »fungerende« præsident Temer, Temers udenrigsminister og hans stabschef. Reale argumenterede med, at: Præsident Rousseff i realiteten burde være blevet anklaget under »Lava Jato; hun fortjener ikke længere at regere Brasilien; og hun måtte nødvendigvis være ansvarlig for de påståede overtrædelser af budgetloven – de faktiske anklager, for hvilke hun stilles for en rigsret – fordi hun er en »dominerende« personlighed, hvis regering i det skjulte »brugte penge, penge og atter penge«!

[1] En landsdækkende juridisk undersøgelse af politisk korruption i Italien i 1990'erne, som førte til den såkaldte 'Første Republiks' afgang.

[2] Operation 'Bilvask' er en undersøgelse, der udføres af Brasiliens nationale politi siden marts 2014. Det var oprindeligt en undersøgelse af pengehvidvask, men er udvidet til også at omfatte beskyldninger om korruption i det statsejede olieselskab Petrobras, hvor ledere angiveligt skulle have modtaget bestikkelse mod at give kontrakter til byggeselskaber til opskruede priser.

**RADIO SCHILLER den 21. april
2016:**

Den britiske hånd bag Saudi- Arabians støtte til terrorisme

Med formand Tom Gillesberg

**POLITISK ORIENTERING den 31.
marts 2016:**

**Det britiske Imperium og
Obama forsøger at knuse BRIKS
– Tjekkiet inviterer Kina
indenfor –**

Med formand Tom Gillesberg

Video:

2. del (5 min)

Lydfil:

**RADIO SCHILLER den 7. marts
2016:**

**F16-fly til Irak og Syrien//
Kinas femårs-plan inkl.
videnskab og innovation**

Med formand Tom Gillesberg

**7000 argentinske forskere
advarer:**

**Neoliberalisme og sand
videnskab kan ikke eksistere
side om side**

22. februar 2016 – Syv tusinde argentinske videnskabsfolk, der repræsenterer flere forskellige institutioner, har underskrevet et dokument, der skarpt angriber præsident Mauricio Macri og advarer om, at, som det i fortiden er blevet demonstreret, så er monetarisme skadelig for sand videnskabelig udvikling og kreativitet, rapporterede *Página 12* den 21. februar. Argentina er nu, lyder erklæringen, i en »konservativ genrejsnings« kvælergreb.

Neoliberalisme og videnskab »er en modsigelse«, sagde Dora Barrancos, chef for Det Nationale Råd for Videnskabelig og

Teknologisk Forskning (Conicet). »Vi har én gang før gennemlevet dette med [José] Martinez de Hoz«, sagde hun med reference til City of London-agenten, der tjente som Argentinas finansminister i militærdiktaturet 1976-83, og som forsøgte at virkeliggøre den britiske imperiedrøm om et Argentina, der snarere var en »landlig idyl« end et industrialiseret land. Dengang blev industri og videnskab lagt på huggeblokken, og der er uro i videnskabelige kredse over, at Macri vil standse finansiering af videnskabelig forskning, sagde Barrancos.

Dr. Eduardo Dvorkin, leder af det Nationale Akademi for Eksakte Fysiske og Naturlige Videnskaber, sagde til *Página 12*, at videnskabsfolk er bekymrede, »fordi en politik, der er imod national udvikling, og som sætter individuelle rettigheder på spil, er blevet påtvunget landet ... På kun to måneder er landet gået fra at være en model på autonom udvikling, med universiteter, forskningscentre og små og mellemstore selskaber som basis for vækst, til at være et land, der er baseret på multinationale selskaber, der, i stedet for at udvikle landet, importerer alting, fyrer arbejdere, og som har modtaget en enorm overførsel af finansielle ressourcer.«

En anden underskriver, Daniel Filmus, understregede, at »vi videnskabsfolk lever ikke i en anden verden – der er en forbindelse mellem en udviklingsmodel og videnskabelig aktivitet. Hvis der ikke er nogen interesse for at udvikle industri og suverænitet, er der ingen plads til videnskabelig udvikling.«

Foto: Dora Barrancos